

Αριθ. ΕΤ, 132833

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

1876

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ—ΙΟΥΝΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡΑΓΚΩΝ 6.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΩΝ ΑΡΙΘ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΛΑ

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφείον της Έστιας: Όδου Σταδίου, 6.

1876

ἘΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Πρῶτος

Συνδρομὴ ἑτησίως ἑν ἑλλάδι πρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοῦ. πρ. 20—ἂν συνδρομῆ ἀγγ. ἀπὸ 1 τὰς ἑλλάδας. ἔξω καὶ εἰς ἑτέρας.—Τιμὴ πρῶτη. φάλλον 1, 30.—Ἐξαρ. τῆς διευθύνσεως: Ὁδ. Σταθῶν, 6.

9 Μαΐου 1876

ΕΚ ΤῶΝ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΥ ΡΙΚΑΡΔΟΥ,

ἢ

ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ

ἑκ τῆς 1876

Δ'

Ὅτι ἡ ἰσχυρὰ καὶ ἡ οἰκονομία προξενῶν τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα. Καὶ περὶ τοῦ τί στοιχίζει ἐν ἐλάττωμα.

«Ἐἴπαμεν, φίλοι μου, πολλὰ περὶ τῆς ἐργασίας, καὶ περὶ τῆς προσοχῆς μετὰ τὴν ὁποῖαν ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος χρεώσεται νὰ κυττάξῃ τὰς ὑποθέσεις του. Ἐὰν ὅμως θέλωμεν νὰ ἡμεθε βέβαιοι περὶ τοῦ καλοῦ ἀποτελέσματος, πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν οἰκονομίαν.

Ἐκεῖνος ὅστις, καθ' ὅσον ἀθροίζει κέρδη, δὲν ἠξέουρει νὰ οἰκοδομήσῃ, ὅ ἀποθήρη χωρὶς ἢ ἀφήσῃ δεκάρας, ἀγορᾶ, ἔλιν του τὴν ζωὴν, εἶχε κολλημένην τὴν μύτην του εἰς τὴν θημιονίαν. Ἀπὸ παρὰ μαγευστοῦ ἀγαίνει ἰσχυρὰ διαθήκη, καθὼς λέγει ὁ ἀνθρωπάκος Ρικάρδος. Ὅπουτ' αἱ γυναῖκες διὰ τὸ σαμποῦρι ἀφίουν τὴν βόσκον καὶ τὴν βελόναν, ὅπουτ' οἱ ἄνδρες διὰ τὸ ποῦνται λησμοροῦν τὴν ἀξίτην καὶ τὸ σφυρίον, αἱ περιουσίαι ἐρχονται καὶ παρέρχονται. Ἡ Ἀμερικὴ δὲν ἐπιδούσε τὴν Ἰσπανίαν, διότι τὰ ἐξοδα τῆς ἦσαν ἀνώτερα τῶν εισοδημάτων τῆς.

Διόξατέ μου τὰ τρελλὰ ἐξοδα, καὶ τότε δὲν θὰ παραπονήσθε τόσον ὅτε διότι οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι, ὅτε διότι οἱ φόροι εἶναι βαρεῖς, ὅτε διότι τὰ ἐξοδα εἶναι μεγάλα. Γυναῖκα, κρασί, παιγνίδι, διασκεδάσεις, κάμνουν τὸν πλοῦτον μικρὸν καὶ τὰς ἀνάγκας μεγάλας. Καὶ πάλιν ἢ ὅσα στοιχίζει ἐν ἐλάττωμα, ἀνατρέφονται ὀδὴ παιδία. Ὀλίγον τσάι, ὀλίγον ποῦνται ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, τράπεζα κλπὼς καλῆτερα προμηθευμένη, φορέματα κλπὼς εὐγενικώτερα, ὀλίγα ἐκδρομαὶ καὶ διασκεδάσεις, τί τάχα μεγάλα πράγματα εἶναι, νομίσεις; Ἀλλὰ, φίλε μου, συλλογίσου ὅτι τὸ ὀλίγον, συχνὰ ἐπαναλαμβανόμενον, γίνεται πολὺ. Φυλαχθῆτε πρὸ πάντων ἀπὸ τὰ μικρὰ ἐξοδα, μικρὴ τρόπα βυθίζει μέγα πλοῦτον, καθὼς λέ-

γει ὁ ἀνθρωπάκος Ρικάρδος, καὶ πάλιν Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ὀρεκτικὰ κομμάτια, γίνεται διακορᾶρης. Καὶ πάλιν Ὅι τρελλοὶ κάμνουν τὰ γέμματα, καὶ οἱ φρόνιμοι τὰ τρώγουν.»

Ε'

Ὅτι ἡ εὐθηνία εἶναι ἐπιθυμητός. Καὶ τί στοιχίζουν τὰ χρήματα.

«Ἴδὸν εἶδὼ συναθροισμένοι ὄλοι σας, ὅπου πωλοῦνται μικρὰ καὶ νόστιμα πραγματάκια. Τὰ ὀνομάζετε καλὰ πράγματα, ἀλλὰ ὅα γίνον, ἂν δὲν προσέξετε, κατὰ διὰ μερικὸς ἀπὸ σας. Περιμένετε ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ πωληθῶν εὐθηνά, καὶ ἴσως πολλὰ κάτω τῆς ἀξίας των ἄλλ' ἂν δὲν ἔχετε αὐτῶν ἀνάγκην, ὅα ἦναι διὰ σας ἀκριβά. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι λέγει ὁ ἀνθρωπάκος Ρικάρδος Ἐὰν ἀγοράζῃς πράγματα τῶν ὁποῶν δὲν ἔχεις ἀνάγκην, γρήγορα θὰ πωλήσῃς ὅσα σοῦ εἶναι ἀναγκαῖα. Καὶ πάλιν Ἐἰς τὰς μεγάλας εὐθηνίας συλλογίζου τί πρέπει ἢ ἀγοράσῃς. Τί ἐννοεῖ μετὰ τοῦτο; Ἐννοεῖ ὅτι ἴσως ἡ εὐθηνία εἶναι μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον, ἢ ἔτι ὅα σὲ στενοχωρήσῃ εἰς τὰ ἐξοδα σου, καὶ ἐπομένως ὅα σοῦ προξενήσῃ περισσώτερον κακὸν παρὰ καλόν διότι εἰς ἄλλο μέρος λέγει Ἡ εὐθηνία πολλοὺς ἀνθρώπους ἐπιτάχυνσε. Καὶ πάλιν Ἐἰ τρέλλα! νὰ ἐξοδέῃς κἀντὶς τὰ χρήματά σου, καὶ ἢ ἀγοράζῃ μεταμέλειαν! Καὶ ἐν τούτοις, ἡ τρέλλα αὐτὴ γίνεται καθ' ἡμέραν εἰς τὰς δημοπρασίας, διότι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐνθυμοῦνται τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ ἀνθρωπάκου Ρικάρδου. Διὰ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχουν εἰς τὴν βράχιν των καλὸν φέρεμα, πόσοι ἄνθρωποι δὲν περιπατοῦν μετὰ τὴν κοιλίαν ἀδειανήν, καὶ δὲν ἀφίουν τὴν οἰκογένειάν των λιμοκτονοῦσαν! Μετάξια καὶ ἀτλάζια, βελούδια καὶ κακούμια, ὀύγουν τὸ πῦρ τῆς ἐστίας, καθὼς λέγει ὁ ἀνθρωπάκος Ρικάρδος.

Αὐτὰ δὲν εἶναι ἀνάγκαι τοῦ βίου ὀόλις ἡμποροῦν νὰ ὀνομασθῶν ἡδοναὶ αὐτοῦ. Καὶ ὀστόσον, ἐπειδὴ λάμπουν, πόσοι ἄνθρωποι δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὰς ἀποκτήσων; Μὲ τὰς τριατάς καὶ ἄλλας ἀνοησίας, οἱ λεγόμενοι κομποπρεπεῖς καταντοῦν εἰς τὴν πτωχείαν, καὶ ἀναγκάζονται νὰ δανεισθῶν ἀπὸ ἐκείνους τοῦς ὀποίους ἔως χθὲς ἐπεριφρονοῦσαν, οἱ ὀποῖοι ὀμως μετὰ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν οἰκονομίαν, ἡμποροῦσαν νὰ βα-

σταχθούν. Αυτό αποδεικνύει φανερά ότι χωριάτης όρθος αξίζει περισσότερο από γοσταστόν άρχοντα, καθώς λέγει ο άνθρωπάκος 'Ρικάρδος.

Ίσως αυτοί οι κύριοι εκληρονόμησαν την μικράν των περιουσίαν, χωρίς να μάθουν πώς την κερδαίνουν. Ίσως έλεγαν μέσα των' 'Ημέρα είναι, ποτέ δεν θα κάμη γύφτα. Διά περιουσίαν καθώς την ιδικήν μου, τίποτε δεν είναι το μικρόν αυτό έξοδον. Έβγαλε όμως, έβγαλε από το άμπάρι, και γλήγορα θα εύρη τον πάτορ, καθώς λέγει ο άνθρωπάκος 'Ρικάρδος. "Όταν στείρουν το πηγάδι, τότε γνωρίζεται η άκία του νερού. "Αν ήκουαν την συμβουλήν του άνθρωπάκου, την άξίαν αυτήν θά την έγνώριζαν προτίτερα. Θέλεις να μάθης την άξίαν των χρημάτων; δοκίμασε να δανεισθής' όποιος ζητεί δανειστήν, ζητεί αποκεφαλιστήν, καθώς λέγει ο άνθρωπάκος 'Ρικάρδος. Τα αυτά πρέπει να είπούμεν και διά τους όσοι δανείζουν εις παρομοίους ανθρώπους, όταν θέλουν να λάβουν όπισσω το άργύριον αυτών."

Επειτα συνέχισα.

Σ.

ΠΩΣ ΤΡΕΦΟΜΕΘΑ

Συγγραμ. 181 σελ. 274.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΡΧΑΤΗ ΕΝΝΑΤΗ

Ο άνθρωπός και το άξυγόνον.

Έβουάσαμεν, τέλος πάντων, καλή μου μαθήτρε, εις το μυστήριον της αναπνοής, εις την εξήγησιν δηλ. του διατι αναπνέομεν.

Πρόσεχε δε πολύ, διότι σήμεραν θά άπαντήσωμεν νέα και πολύ περίεργα πράγματα.

Είσερχόμεθα εις το άνθρακωλείον ούτως ειπείν του σώματός μας.

Μή γελάς. Είδομεν ήδη, ότι είδος τι έμπορίου γίνεται εντός των πνευμόνων μας, και αντικείμενον του έμπορίου αυτού εινε ο άνθραξ.

—Πώς, δηλαδή; Θά έρωτήσης, κάρβουνα άληθινά, καθώς εκείνα τα όποια μεταχειρίζεται η μαγειρίσά μας; Άλλ' ήμεεις δεν έχομεν εις το σώμα μας κάρβουνα, ούτε τρώγομεν τοιαύτα.

Μάλιστα, κυρία μου, άληθινά κάρβουνα, και τοιαύτα κάρβουνα τρώγεις, —μη πρός κακόφαισμον σου, παρακαλώ. —

Τίποτε δεν τρώγεις, χωρίς να τρώγης συγχρόνως και όλίγον άνθρακα.

Γελάς και πάλιν, και κάμνεις κακά.

Αν το ψωμί μείνη πολλήν ώραν εις τον φούρνον τί γίνεται;

Μαύρον έββαια.

Αν το κρέας μείνη πολλήν ώραν εις την εσχάραν, τί γίνεται;

Μαύρον επίσης.

Αν άφήσης τα κάστανά σου πολλήν ώραν εις την φωτιάν, τί γίνονται;

Μαύρα και αυτά.

Μαύρα δλα ως κάρβουνα.

Αυτός ο άνθραξ λοιπόν δεν μετέβη βέβαια από την έστίαν του μαγειρείου εις δλα αυτά τα πράγματα, τον άρτον, το κρέας, τα κάστανά, άλλ' ύπήρχεν άναμφιβόλως εντός αυτών. Δεν έφαινετο όμως, διότι ήτο κρυμμένος εντός άλλων πραγμάτων, τα όποια βαθμηδόν και κατ' όλίγον άφήρσε το πύρ, και τον άφησε μόνον και δρατόν.

Ο άνθραξ, κόρη μου, εινε πράγμα πολύ περισσότερο διαδεδομένο παρ' όσον φαντάζεσαι. Έκείνος, τον όποιον βλέπεις εις το μαγειρείον, προέρχεται από τα ξύλα των δένδρων, όπου ύπάρχει άφρονώτερος παρά άλλου. Δεν ύπάρχει όμως τεμάχιον φυτού η ζωού, όσον μικρόν και αν το υποθέσης, το όποιον να μη περιέχη άνθρακα. Εις την σάχαριν, εις το κρασί, και εις αυτό άκόμη το νερόν, το όποιον πίνεις, ύπάρχει άνθραξ. Ύπάρχει εις τον κάλαμον διά του όποιου γράφω αυτήν την στιγμήν, εις το χαρτίον επί του όποιου γράφω, εις το μανδήλιον το όποιον έχω εντός του θυλακίου μου' άς τα πλησιάσω έλα αυτά διά μίαν στιγμήν εις το φώς του κηρίου μου, και θά μαυρίσουν εις την στιγμήν, θά γίνουν δηλ. κάρβουνον. Και εις αυτό το κηρίον ύπάρχει άνθραξ, και εις την θρυαλλίδα του, και εις το έλαιον του λόχνου επίσης' εινε δε εύκολώτατον να συνάξωμεν όσον θέλομεν, άρκει μόνον να θέσωμεν επάνω εις το φώς εν τεμάχιον ύαλίου, το όποιον θά μαυρίση άμέσως.

Ανθραξ ύπάρχει εντός του άέρος, άνθραξ εντός της γής, άνθραξ εις όλον τον κόσμον.

Τώρα, έλπίζω, δεν θά μου είπής πλέον ότι δεν τρώγεις άνθρακα. Από δλα τα πράγματα, τα όποια ύπάρχουν επί της τραπέζης σου, όταν τρώγης, μόνον εις το άλλας δεν ύπάρχει άνθραξ.

Το σώμα μας λοιπόν εινε γεμάτον άνθρακα, και ό,τι τρώγομεν φέρει άδιακόπως νέον άνθρακα εντός του. Έπειδή δε, καθώς άλλοτε σου έλεγον, το αίμα σαρόνει άδιακόπως το παλαιόν και άχρηστον ύλικόν και φέρει νέον, ο παλαιός και άχρηστος άνθραξ παρασύρεται επίσης υπό του αίματος. Φέρεται εις τους πνεύμονας, και εκεί παραδίδεται εις τον άέρα, όστις τον χρειάζεται διά μίαν πολύ περίεργον εργασίαν, περι της όποιας θά σου όμιλήσω άργότερα.

Αντι δε του παλαιού αυτού και άχρήστου άνθρακος, ο άήρ δίδει εις το αίμα άλλο τι πράγμα χρησιμώτατον εις αυτό και άπαραίτητον, χωρίς το όποιον δεν δύναται το αίμα να επανέλθη εις τα όργανα του σώματος, διότι κανέν τότε δεν ήθελεν άναγνωρίσει και σβασθή την έξουσίαν του.

Τοιουτοτρόπως και ο άνθρακοπόλης πηγαίνει εις την αγοράν, πωλεί τα κάρβουνά του και λαμβάνει άντ' αυτών χρήματα. "Αν επέστρεφεν εις την οικίαν χωρίς χρήματα, φαντάζεσαι τί ήθελε του φάλει η σύζυγός του;

Άλλά ποίον εινε το άπαραίτητον αυτό και πολύτιμον πράγμα, το όποιον λαμβάνει το αίμα εις άντάλλαγμα;

Το ΟΞΥΓΟΝΟΝ.

Διατήρησε το όνομά του με σεβασμόν εις την μνήμην σου, διότι έχομεν ενώπιόν μας τον άληθή του κόσμου ήγεμόνα, πολύ ανώτερον σου άνθρακος. Το ήμισυ τουλάχιστον της σφαίρας μας ούδέν άλλο εινε η όξυγόνον, και όμως πολλοί άνθρωποι ούδέ κατ' όνομα κών το γνωρίζουσι.

Το εν πέμπτον του άέρος, όστις περικυκλώνει την σφαίραν μας, και όστις εκτείνεται, καθώς την άλλην έβδομάδα σου έλεγον, εις ύψος τεσσαράκοντα όκτω χιλιάδων μέτρων, δεν εινε τίποτε άλλο η όξυγόνον.

Όλα τα ύδατα της γής, θάλασσα, λιμναι, ποταμοί, νερόν θρόχινον, κ.τ.λ., σύγκεινται κατά τα όκτώ έννατα από όξυγόνον' το δε άλλο έννατον εινε εν άλλο σώμα, περι του όποιου θά όμιλήσωμεν την προσεχή έβδομάδα, όνομαζόμενον υδρογόνον.

Η γή μας όλόκληρος, όσον βαθύς και αν προχωρήση τις, εινε ζυμωμένη με όξυγόνον και ό,τι ύπάρχει επί της επιφανείας της, όρη, δένδρα, πεδιάδες, κοιλάδες, πόλεις, οικίαι, εινε παραγεμισμένα με όξυγόνον. Άρκει να σου είπω μόνον, ότι οι λίθοι αυτοί, εκ των όποιων κτίζομεν τάς οικίας μας, αποτελούνται κατά το ήμισυ από όξυγόνον, και ο πρώτος τυχόν χημικός δύναται να σε πείση οφθαλμοφανώς δι' ένός πειράματος.

Το σώμα σου αυτό ήθελε κατανηθεί εν μικρότατον πράγμα, αν έστερείτο αίφνης όσον όξυγόνον περιέχει.

Αυτό λοιπόν εινε το πράγμα, το όποιον παραλαμβάνει το αίμα, όταν διδω εις τον άέρα τον άχρηστον και παλαιόν άνθρακα του σώματός μας. Η άνταλλαγή δε αυτή γίνεται, καθώς προείπομεν, εντός των μικρών κυψελών των πνευμόνων μας, και χάρις εις την άνταλλαγήν αυτήν επιστρέφει το αίμα εις την καρδίαν και εκείθεν εις τα όργανά μας με το ώραιον εκείνο ροδόχρου χρώμα, το όποιον διακρίνει το άρτηριακόν αίμα από το φλεβικόν.

Το όξυγόνον αυτό, το όποιον λαμβάνει παρά του άέρος, το έξοδεύει το αίμα δεξιζ και άριστερα, διατρέχον το σώμα μας.

Εις τί όμως χρησιμεύει; Μήπως τυχόν το όξυγόνον εινε και αυτό κανέν ύλικόν, εξ εκείνων τα όποια χρειάζονται οι μικροί εργάται του σώματός μας;

Διόλου. Δεν ήη κανείς με τον άέρα, λέγει η παροιμία, και ο άήρ δεν μας τρέφει βεβαίως, μολονότι δεν δύναμεθα να ζήσωμεν και χωρίς άέρα. Τούναντίον μάλιστα, όχι μόνον δεν τρέφει τα όργανά μας το όξυγόνον, αλλά τα τρώγει μάλιστα, και η τροφή μας χρησιμεύει άκριβώς εις το να χορταίνη την άχόρταγον όρεξίν του. "Αν δε ήμεεις παύσωμεν να τρώγομεν δι' όποιονδήποτε λόγον, αυτό εξακολουθεί να τρώγη, και διά τουτο όσοι αποθηήσκουν της πείνης εινε τόσοσιν ισχυροί. Ο άήρ τους έφαγεν έσωτερικώς.

Τώρα πρέπει να σταματήσω εδώ, διά μίαν στιγμήν, και πριν προχωρήσωμεν να σου όμιλήσω περι ένός άλλου πράγματος—μάντευσε περι τίνος;—Περι του πυρός.

—Και τί κοινόν, θά έρωτήσης, μεταξύ άναπνοής και πυρός;

Πολύ το κοινόν, κυρία μου' και θά το ίδής την άλλην έβδομάδα.

Επειτα συνέχισα.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΙΑΧΟΣ.

ΑΠΟΔΗΜΙΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΟΝ

Συγγραμ. 181 σελ. 279.

Ζ'

Άλλά πρό της άναχωρήσεως οι κάτοικοι του Τέγετωφ παρεστάθησαν εις θλιβεράν τελετήν. Ο μηχανικός κρις απέθανεν ένεκα πνευμονικου νοσήματος το όποιον είχε δεινώσει η στομακάκη. Και η μιν κηδεία έγένητο επικρατούσης θυέλλης χιόνος, το δε σώμα απέτέθη μεταξύ μαρμαρών και το μνήμα έστέφη δι' άπλού σταυρού, ούτινος η θεά ίσως προξενήση ποτέ θάυμασμον εις περιηγητήν τινα πλανηθέντα εις τάς έρήμους εκείνας. Σημειωτέον δε ότι μόνον τον θάνατον τουτον έδοκίμασαν μετά δύο διαχειμασίας εν μέσω των πλέον κατεψυγμένων βορείων χωρών.

Και φαίνεται μιν ότι όσον πλέον προχωρεί τις προς τον πόλον, τοσοούτον έπιτείνεται και το ψύχος, δεν έχει όμως ούτω το πράγμα' διότι ο Παύρος εις εν των ταξιδίων του εύρε τον πόλον του ψύχους εις τα περίξ του 70ου βαθμού του πλάτους, ού μακράν του άκρωτήριου του φέροντος το όνομα αυτού. Εις ταύτην την ζώνην ο Τέγετωφ επέρασε κατά συνέχίαν δύο χειμώνας. Έάν ένεκα των περιστάσεων οι έρευνηται δεν ήδυνήθησαν να κάμουν μακράς εκδρομάς, έλαβον όμως δλα τα υγειονομικά μέτρα όσα απαιτεί το κλίμα. Ίδου τι έγραφε περι τούτου ο γάλλος υποπλοίαρχος Βελλότ.

«Την ασφάλειαν του αποδημητού και αυτήν αυτού την ύπαρξιν έγγωμαται πλήθος προφυλάξεων, αι όποιαι δεν φαίνονται παιδαριώδεις διά τους δυναμένους να εκτιμήσωσι την ώφέλειαν

αὐτῶν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη ὅπως προφυλαχθῇ τις ἀπὸ τοῦ ψύχους νὰ σκεπάζεται πολὺ μὲ θερμὰ σκεπάσματα προκαλοῦντα ἀφθονον ἰδρῶτα, διότι ἅμα γαθεῖς πρὸς μικρὰν τινα ἀνάπαυσιν, ὁ ἰδρῶς μεταβάλλεται εἰς πάγον, ἔστω καὶ ἐλαχίστη ἢ ψυχρότης τῆς θερμοκρασίας. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον εἶναι προτιμητέα τὰ ἐκ δέρματος ἐλάφου ἐνδύματα, ὡς ὄντα ἐλαφρά καὶ στεγανά. Ἐπειδὴ ὁμοίως ἡ στεγανότης φέρει ἰδρῶτα, μάλιστα ἀπὸ ἀνάπαυσιν ἐπίδρους τὰς χεῖρας καὶ ἀπεβάλλομεν τὰ χειρόκτια, ἕως οὗ τὸ ψύχος ἐβίαζεν ἡμᾶς νὰ φορέσωμεν ἐκ νέου αὐτά. Τοῦτ' αὐτὸ ἐπράττομεν καὶ διὰ τὴν κεφαλὴν. Ἀλλὰ καὶ μὲ ὄλας ταύτας τὰς προφυλάξεις, ἐστεγνόναμεν καὶ ἔσπεραν τὰς τε κάλτας καὶ τὰ χειρόκτια ἡμῶν, βάλλοντες αὐτὰ ἐπὶ τοῦ στήθους ἢ ὑπὸ τὰς μασχάλας. Καὶ τοῦτο μὲν δὲν εἶναι ὑγιεινόν, ἀλλὰ δὲν εἶχομεν πῶς ἄλλως νὰ πράξωμεν. Εὐκόλα δὲ ἐνοεῖται πόσον ταχέως ἀποκτῆ τις ἔνεκα τούτου ρευματισμούς. Προσβάλλει δὲ τὸ ψύχος πλεόν τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ προσώπου τὴν ῥίνα καὶ τὰ χεῖλη· ἔνεκα ὁμοίως τῶν ἀναπτυσσομένων ἀτμῶν δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ σκεπάζονται. Ὅσοι δὲ ἐξ ἡμῶν τὰ ἐσκεπάσαν, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τὰ ἀνοίξωσιν εἰμὴ τὸ ἔσπερας. Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις πόσον πονεῖ τὸ σῶμα ὅταν τὸ θερμόμετρον καταβαίνει 34 βαθμοῦς ὑπὸ τὸ 0. Ὁμοιάζει ὁ πόνος πρὸς τὸν τοῦ μαστιγομένου διὰ δερματίνων λυρίων· διαδέχεται δὲ αὐτὸν νάρκωσις, τῆς ὁποίας διαρκούσης τὰ προσβληθέντα μέρη γίνονται μαλακά· τὸ αἷμα ἀποσύρεται, ἀν δὲ λευκανθῶσι, τετέλεστα, διότι ἡ λευκότης σημαίνει ὅτι ἐπάγωσαν διὰ παντός. Ἐνίοτε ἐβιάζομεθα νὰ σταματήσωμεν ἵνα παρατηρήσωμεν ἀλλήλους, διότι ὁ παθὼν, ἔνεκα ἰδίως τῆς νάρκωσις, δὲν αἰσθάνεται τὴν καιρίαν προσβολὴν.

Ἡ ὀσάκις ὁ ἀνεμος ἦτο πολλὰ σφοδρὸς, μόνον καταφύγιον εἶχομεν τὴν πρὸς αὐτὸν στροφὴν τῶν νώτων ἢ χιῶν ὁμοίως εἰσέδυνε εἰς τὸν λαιμὸν, εἰς τοὺς ῥάθωνας καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τῶν ὁποίων ἐδόξα πολλὰκις τὰ βλέφαρα.»

Πάντες οἱ ἀποδηήσαντες εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα συνομολογοῦσι τὰ φρικτὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀνέμου. Ὁσάκις φυσᾷ, οὔτε ἐνδύμα σὲ προφυλάττει, οὔτε γενναϊότης· πρέπει νὰ ἀνεγείρης καλύβην ἐκ χιόνος καὶ νὰ καθήσῃς ἐν αὐτῇ ἕως οὗ περάσῃ. Ἄν πράξῃς ἄλλως, ἔσο βέβαιος ὅτι οὐα παγώσῃς.

Εἰς ταύτας τὰς βυσάνους καὶ εἰς τούτους τοὺς κινδύνους ἐξετέθησαν οἱ ἐπιχειρήσαντες τὴν ἀποδημίαν ταύτην χάριν τῆς ἐπιστήμης.

^{Ἐκείνη συνήθεια.}

L. ROZIER.

Ἡ μεγαλύτερα γέφυρα τοῦ κόσμου εἶνε ἡ τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ ἄγοντος ἀπὸ Μοβίλιν

εἰς Μοντγομερῆ, ἥτις διέρχεται τοὺς ποταμούς Τένσαν καὶ Μοβίλιν. Ἐχει ἡ γέφυρα αὕτη 24 χιλιομέτρων μῆκος, εἶνε δὲ ξυλίνη, ὑποβάσταζομένη ὑπὸ κυλινδρῶν σιδηρῶν στόλων, οἵτινες καὶ αὐτοὶ ἐρείδονται ἐπὶ χονδρῶν πασσάλων ἐμπηγμένων εἰς τὴν ἄμμον. Συντελέσθη δὲ εἰς διάστημα τριῶν ἐτῶν καὶ ἐστοίχισεν 7,500,000 φράγκα.

Ο ΠΑΣΑΣ ΒΟΣΚΟΣ

Τουρκικὸν διήγημα ὑπὸ Ἐδουάρδου Λαβουλαί.

Ἦτο ποτὲ εἰς Βαγδάτιον εἰς πασᾶς, τὸν ὀποῖον ὁ σουλτάνος πολὺ ἠγάπα, οἱ δὲ ὑπὸ κούρι του πολὺ ἐφοβοῦντο. Ὁ Ἄλῃς (οὗτως ὠνομάζετο) ἦτο ἀληθὴς μουσουλμάνος, Τουρκοκὸς ὡς τοὺς παλαιούς ἐκείνους. Μόλις κατὰ τὴν χαραυγὴν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ μίαν λευκὴν κλωστήν ἀπὸ μίαν μαύρην, ἔστρωνε κατὰ γῆς ἕνα τάπητα καὶ στρέφον τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν Μέκκαν ἔκαμνε εὐλαβῶς τὰς καθάρσεις του καὶ τὰς προσευχάς του. Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὀρησκευτικῶν τούτων καθηκόντων του, δύο μαῦροι δούλοι, μὲ ἐνδύματα ἐρυθρά, τῷ ἔφερον τὸ τσιμπούκιον καὶ τὸν καφέν. Ὁ Ἄλῃς ἐκάθητο σταυροποδητὴ εἰς ἐν ἀνάκλιτρον καὶ ἔμενε οὕτω καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἡ διοικήσις του συνίστατο εἰς τὸ νὰ πίνῃ βραδείως καφέν τῆς Ἀραβίας μαῦρον, πικρὸν καὶ θερμότατον καὶ νὰ βόσῃ νωχελῶς καπνὸν τῆς Σμύρνης ἐκ μακροῦ καργιλέ, νὰ κοιμᾶται, νὰ μὴ κάμῃ τίποτε καὶ ἐπὶ ὀλιγώτερον νὰ σκέπτεται. Εἶναι ἀληθὲς ὁμοίως, ὅτι κατὰ μῆνα διαταγὴ ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ τὸν προσεκάλεε νὰ στείλῃ εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ σουλτάνου ἕν ἑκατομμύριον γρόσια, τὸν φόρον τοῦ πασσαλικίου του· κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ ἀγαθὸς Ἄλῃς, παραιτῶν τὴν συνήθη ἀπραξίαν του, διέτασσε νὰ προσέλθωσιν ἐνώπιόν του οἱ πλουσιώτεροι ἔμποροι τοῦ Βαγδατίου καὶ τοὺς ἐξήτει εὐγενῶς δύο ἑκατομμύρια γρόσια. Οἱ ταλαιπώροι ἐκεῖνοι ὕψωνον τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐκτύπων τὸ στήθος των, ἀπέσπων τὰς τρίχας τοῦ γενείου των καὶ μετὰ κλαυθμῶν ἔλεγον ὅτι δὲν ἔχουν οὔτε ἕνα παρᾶν· ἐπεικλοῦντο δὲ τὸ ἔλεος τοῦ πασᾶ καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ σουλτάνου. Τότε ὁ Ἄλῃς ἐξακολουθῶν νὰ πίνῃ τὸν καφέν του, διέτασσε βραδύμενος εἰς τοὺς πόδας των· οὕτω δὲ ἠναγκάζοντο νὰ τῷ φέρωσι τὰ χρήματα ἐκεῖνα τὰ ἀνύπαρκτα, τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις κατώρθουν πάντοτε νὰ εὐρίσκωσιν ἐπὶ τέλους. Ἀφ' οὗ ἐμέτρει τὸ ποσόν, ὁ πικρὸς διοικητὴς ἔστρεψε τὸ ἦμισυ εἰς τὸν σουλτάνον, τὸ δὲ ἄλλο ἦμισυ ἔρριπεν εἰς τὸ ταμεῖόν του, καὶ ἀκολούθως ἐπανελάμβανε τὸν νωχελῆν του. Ἐνίοτε μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀν καὶ ἦτο πολὺ ὑπομονητικὸς, παρεπονείτο διὰ τὰς φροντίδας καὶ τοὺς κόπους, τοὺς

ὁποίους ἔχουσι τὰ μεγαλεῖα καὶ αἱ ἐξουσίαι· ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ἐλησμόναυ καλοκάγαθως τὰ πάντα, καὶ τὸν ἐπόμενον μῆνα εἰσέπρατε τὸν φόρον μὲ τὴν αὐτὴν γαλήνην καὶ τὴν αὐτὴν ἀνταπαρήσιν. Ἦτο ὁ τύπος καὶ ὁ υπογραμμὸς τῶν πασᾶδων.

Μετὰ τὸ τσιμπούκιον, τὸν καφέν καὶ τὰ χρήματα πλείοτερον παντὸς ἄλλου εἰς τὸν κόσμον ἠγάπα ὁ Ἄλῃς τὴν θυγατέρα του, τὴν Ὀλίγητρον τῶν ὀφθαλμῶν. Καὶ εἶχε δίκαιον νὰ τὴν ἀγαπᾷ, διότι εἰς αὐτὴν ὡς εἰς ζῶντα καθρέπτην, ὁ Ἄλῃς ἀνεγνώριζε τὸν ἑαυτὸν του μὲ ὄλας του τὰς ἀρετάς. Νωχελῆς ἅμα καὶ ὄραια, τὴν Ὀλίγητρον τῶν ὀφθαλμῶν δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἐν ἑσπέρῃ, ἀν τρεῖς θεράπαινοι δὲν ἦσαν παρ' αὐτῆς ἔτοιμοι νὰ ἐκτελέσωσι πᾶσάν της θέλησιν· μία μαύρη δούλη εἶχε τὴν ἐπιμέλειαν τῆς κόρης καὶ τοῦ καλλωπισμοῦ της, ἑτέρα κιτρίνη ἐκράτει πρὸ αὐτῆς τὸ κάτοπτρον ἢ τὴν ἀέριζε καὶ ἑτέρα μαύρη τὴν διεσκεδάζε διὰ τῶν μορφασμῶν της, ἀπολαμβάνουσα τὰς θωπείας ἢ τὰ κτυπήματα τῆς κυρίας της, κατὰ τὴν διάθεσιν εἰς ἣν αὐτὴ εὐρίσκετο. Ἐκάστην πρωΐαν ἡ κόρη τοῦ πασᾶ ἐξήρχετο ἐπὶ ἐνὸς ἀραμπᾶ, ἀμαξίου ὑπὸ βοῶν συρομένου· ἐπορεύετο εἰς τὸ λουτρόν, ὅπου ἔμενε τρεῖς ὥρας, καὶ τὸν ἐπιλοιοπὸν καιρὸν κατηνάλισκεν εἰς ἐπισκέψεις, μόνην ἀσχολίαν ἔχουσα νὰ τρώγῃ γλυκύσματα, νὰ πίνῃ σορβέτια, νὰ θεᾶται τὰς χορευτριάς καὶ νὰ χλευάζῃ τὰς καλλίστας φίλας της. Ἀφ' οὗ τοσοῦτον καλῶς διῆγε τὴν ἡμέραν της, ἐπέστρεφεν εἰς τὸ παλάτιον, ἠσπάζετο τὸν πατέρα της καὶ ἐκοιμᾶτο ὕπνῳ ἄνευ ὄνειρων. Ἡ ἀνάγκωσις, ἡ σκέψις, τὸ κέντημα, ἡ μουσικὴ ἦσαν κοπιαστικαὶ ἀσχολίαι, τὰς ὁποίας τὸ Ὀλίγητρον τῶν ὀφθαλμῶν ἐλευθερὴ ἀρμόζουσα μόνον εἰς τὰς ὑπηρετίας της. Ὅταν τις ἦναι νέα, ὄραια, πλουσία καὶ κόρη τοῦ πασᾶ, ἐγεννήθη διὰ νὰ διασκεδάζῃ. Καὶ τί διασκεδαστικώτερον καὶ ἐνδοξώτερον ἀπὸ τὴν ἀεργίαν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν; Οὕτω σκέπτονται οἱ Τουρκοὶ· ἀλλὰ καὶ πόσοι χριστιανοὶ δὲν ὁμοιάζουσι τοὺς Τουρκοὺς κατὰ τοῦτο!

Ἄλλ' εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἡ χαρὰ δὲν μένει ἀμικτος λύπης· διότι ἄλλως ἢ γῆ θὰ μᾶς ἔκαμνε νὰ λησμονώμεν τὸν οὐρανόν. Πικρὰ πείρα ἀπέδειξε τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἀξιώματος τοῦτου εἰς τὸν Ἄλῃν. Μίαν ἡμέραν εἰσπράξενος φόρου ὁ δραστήριος πασᾶς, ὀλιγώτερον ἐξυπνος τοῦ συνήθους, διέταξε κατὰ λάθος νὰ δειρωσιν ἕνα Ἕλληνα βαγιάν, προστατευόμενον ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας. Ὁ δαρεὶς ἐκραύγασε, καὶ ἦτο δικαίωμα του· ἀλλ' ὁ Ἀγγλὸς πρόξενος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἴσως κακοκοιμηθῆ, ἐκραύγασε δυνατώτερον, καὶ ἡ Ἀγγλία, ἡ ὁποία οὐδέποτε κοιμᾶται, ἀκόμη δυνατώτερον. Ἐβόησε τὸ κοινοβούλιον, αἱ ἐφημερίδες ἐξανέστησαν καὶ γενικὴ κατακραυγὴ καὶ ἀπειλαὶ ἠγέρθησαν κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τοσοῦτος θόρυβος διὰ πρᾶγμα

τοσοῦτω μικρὸν ἐκούρασε τὸν σουλτάνον, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀπαλλαγῇ τῆς πιστῆς συμμάχου του, ἦν ἐφοβεῖτο, εὐρεν εὐκολώτερον ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ πασᾶ τοῦ πασᾶ, ἀθῶου αἰτίου ἔλου ἐκεῖνου τοῦ πατάγου. Ἡ πρώτη ἰδέα ἡ ὁποία ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἦτο νὰ στραγγάλῃ τὸν παλαιὸν τῆς φίλον. Ἀλλ' ἐσκέφθη ὕστερον ὅτι ἡ βίαστος ἐνὸς μουσουλμάνου θὰ ἐχαροποιεῖ πολὺ καὶ θὰ καθίστα ἀλαζόνιας τοὺς σκύλους χριστιανούς, οἵτινες αἰείποτε ὀλακτοῦσιν. Οὕτω δὲ ἐν τῇ ἀπέριω ἐπιεικείᾳ Του, ὁ ἀρχηγὸς τῶν πιστῶν ἠρέσθη νὰ διατάξῃ νὰ βίψωσι τὸν πασᾶν εἰς καμμίαν ἐρημίαν καὶ νὰ τὸν ἀφίσωσιν ἐκεῖ ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης.

Κατ' εὐτυχίαν τοῦ Ἄλῃ ὁ διάδοχος καὶ δικαστῆς του ἦτο γέρον πασᾶς, οὗ ἡ ἡλικία ἐμετρήαζε τὸν ζῆλον καὶ ὅστις ἐγνώριζεν ἐκ πείρας ὅτι ἡ θέλησις τοῦ σουλτάνου δὲν εἶναι σταθερὰ πάντοτε καὶ ἀμετάβλητος. Ἐσυλλογίσθη ὅτι ἴσως ποτὲ ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἠδύνατο νὰ λυπηθῇ διὰ τὸν θάνατον φίλου της παλαιοῦ, καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ δι' ἐπιεικείαν, ἥτις ὁμολογουμένως δὲν θὰ τῷ ἐδότιζε τίποτε. Προσεκάλεσε λοιπὸν μυστικῶς τὸν Ἄλῃν καὶ τὴν κόρην του, τοῖς ἔδωκεν ἐνδύματα δούλων καὶ τινα γρόσια, καὶ τοὺς προειδοποίησεν ὅτι ἐάν τὴν ἐπαύριον ἤθελον εὐρεθῆ εἰς τὸ πασσαλίκι ἢ ἐάν ποτε ἤθελον ἀκουσθῆ τὸ ὄνομά των, θὰ τοὺς ἐκρέμα ἢ θὰ τοὺς ἀπεκεφάλιζεν. Ὁ Ἄλῃς τὸν νύχταρῃστησεν ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ αὐτοῦ ἀγαθότητι καὶ μετὰ μίαν ὄραν ἀνεχώρησε μετὰ τινος κερβανίου μεταβαίνοντος εἰς Συρίαν. Ἀφ' ἐσπέρας διελαλήθη εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Βαγδατίου ἡ πτώσις καὶ ἡ ἐξορία τοῦ πασᾶ, καὶ γενικὴ χαρὰ καὶ ἀγαλλίσις κατέλαβε πάντας. Πανταχοῦ ἀνύμουν τὸ φιλοδίκαιον τοῦ σουλτάνου καὶ τὴν μέριμναν περὶ τῶν ὑπηκόων του, ἐπαγρυπνοῦντος ἀκαταπαύστως ἐπὶ τῶν ταλαιπωριῶν αὐτῶν. Διὰ τοῦτο κατὰ τὸν ἐπιόντα μῆνα, ὅτε δ νέος πασᾶς, ὅστις εἶχε τὴν χεῖρα δλίγω βαρεῖαν, ἐξήτησε δύο καὶ ἡμισυ ἑκατομμύρια γρόσια, ὁ ἀγαθὸς λαὸς τοῦ Βαγδατίου ἐπλήρωσε προθυμῶτα, θεωρῶν ἑαυτὸν εὐτυχῆ ὅτι ἐλυτρώθη τέλος ἀπὸ τοῦς δυνάτας τοῦ ληστοῦ, ὅστις ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη τὸν ἐγύμνου ἀτιμωρητεῖ.

Εἶναι μὲν πολὺ καλὸν νὰ λυτρώσῃ τις τὴν κεφαλὴν του, ἀλλὰ τοῦτο μόνον δὲν φθάνει· πρέπει τις καὶ νὰ ζήσῃ, καὶ τοῦτο εἶναι πολὺ δύσκολον καὶ κοπιαστικὸν εἰς ἄνθρωπον συνεισμένον νὰ τρέφῃται ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ τῶν χρημάτων τῶν ἄλλων. Φθᾶς εἰς Δαμασκόν, ὁ Ἄλῃς εὐρέθη ἄνευ πόρου ζωῆς. Ἀγνώστος καὶ ξένος, ἄνευ φίλων, ἄνευ συγγενῶν, ἀπέθνησκε τῆς πείνης, καὶ, τὸ σκληρότατον δι' ἕνα πατέρα, ἔβλεπε τὴν κόρην του ὠχρῶσαν καὶ φθίνουσαν παρ' αὐτῆ. Τί νὰ κάμῃ εἰς τὸ ἔπακρον τοῦτο σημεῖον τῆς δυστυχίας κατανηθῆσαι; Νὰ τείνῃ

τὴν χεῖρα ἐπαιτῶν; Ἀλλὰ τοῦτο ἐθεώρει ἀνάξιον δι' ἄνδρα, ὅστις χθὲς ἔτι εἶχεν δλόκληρον λαὸν κύπτοντα καὶ γονυκλινῆ πρὸ αὐτοῦ. Νὰ ἐργασθῆ; Ὁ Ἄλλης ἐξῆσε μέχρι τοῦδε πάντοτε εὐγενῶς, καὶ οὐδὲν ἔργον ἐγνώριζεν. Ὁλον τὸ μυστικόν του, ὅταν εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων, συνίστατο εἰς τὸ νὰ συλλαμβάνῃ καὶ νὰ δέρῃ τοὺς ἀνθρώπους· ἀλλ' ὅπως ἐξασκῆ κάνεις ἐν εἰρήνῃ τὴν ἐντιμον ταύτην ἐργασίαν πρέπει νὰ ἦναι πασῶς καὶ νὰ ἔχῃ φερμάριον τοῦ σουλ-τάνου. Πᾶς ἄλλος διατρέχει μυρίους κινδύνους καὶ συλλαμβανόμενος ἀπαγχονίζεται, ὡς ληστῆς. Εἰς τοὺς πασάδες δὲν ἀρέσκει παντάπασιν ὁ συναγωνισμὸς, καὶ τοῦτο ὅπως οὖν ἐγνώριζεν ὁ Ἄλλης· διότι ὅταν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκρέμα κάνενα, ἔχοντα τὴν αὐθάδειαν νὰ σφετερίζηται τὰ δικαιώματά του ληστεύων τοὺς ὑπηκόους του, ἐθεώρει τοῦτο ὡς τὴν ἀρίστην τοῦ βίου του πράξιν.

Μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν δὲν εἶχε φάγει καὶ καθ' ἣν τὸ *Θεὸς ἡμερῶν τῶν ὀφθαλμῶν*, ἐξηνητημένη ὑπὸ τῆς πείνης δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγερθῆ τῆς ψιά-θου, ἐφ' ἧς κατέκειτο, ὁ Ἄλλης, περιτρέχων τὰς ὁδοὺς τῆς Δαμασκού ὡς λύκος πεινασμένος, εἶ-δεν ἀνθρώπους, βαστάζοντας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαγῆνους πλήρεις ἐλαίου καὶ φέροντας αὐτὰς εἰς τινα ἀποθήκην μικρὸν ἀπέχουσαν. Εἰς τὴν εἰ-σοδὸν τῆς ἀποθήκης ἦτο εἰς ὑπάλληλος, ὅστις ἐπλήρωνεν εἰς ἕκαστον ἀγχοφόρον ἕνα παρᾶν δι' ἕ-καστον δρόμον. Ἦ ἴσα τοῦ μικροῦ ἐκείνου χαλ-κίνου κερματίου ἐπέφερε βίγος εἰς τὸν πρῶτον πασᾶν. Ἐλαβε τὴν σειράν του εἰς τὴν γραμ-μὴν τῶν ἀγχοφόρων καὶ ἀναβὰς στενὴν τινα κλιμακῆ, ἐφορτώθη μέγαν τινὰ ἀμφορέα, τὸν ὅποιον μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδύνατο νὰ κρατῆ ἐν ἰσορροπίᾳ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ βαστά-ζων αὐτὸν ἔτι δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν.

Μὲ συμμαζευμένον τὸν λαϊκὸν, τοὺς ὧμους ὑψωμένους καὶ τεταμένον τὸ μέτωπον, κατήρ-χτο ὁ Ἄλλης βραδέως τὴν κλιμακᾶ, ὅταν εἰς τὴν τρίτην βαθμίδα ἠσθάνθη τὸ φορτίον του κλῖνον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. Ἐκλίνε τότε πρὸς τὰ ὀπίσθεν, ἀλλ' ὁ πους του ὄλισθησε καὶ ὁ Ἄλλης ἐκυλίθη μέχρι τοῦ πέρατος τῆς κλι-μακῆς, μετὰ τῶν τεμαχίων τοῦ θραυσθέντος ἀμφορέως, ἐν ᾧ κύματα ἐλαίου κατέκλυσαν αὐ-τόν. Κατησχυμένος ἠγείρετο ἐκ τῆς πτώσεώς του, ὅτε ἠσθάνθη νὰ συλλαμβάνῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἀγχοῦ ἡ χεῖρ τοῦ ὑπάλληλου τῆς οἰκίας.

—Κακορρίζετε, τῆ εἶπεν οὗτος, πλήρωσέ μου γρήγορα πενήντα γρόσια διὰ τὴν ζημίαν ὅπου ἔκαμες καὶ κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ! Ὅταν δὲν ἔξυρ-ρης μίαν τέχνην δὲν πρέπει νὰ καταπιάνεσαι.

—Πενήντα γρόσια, ἀντίειπεν ὁ Ἄλλης, πι-κρῶς μειδιῶν. Καὶ ποῦ νὰ τὰ εὔρω; Δὲν ἔχω οὔτε ἕνα παρᾶν.

— Ἄν δὲν πληρώῃ τὸ πούγγι σου, ἄς πλη-

ρώσῃ τὸ πετσί σου, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος ἄνευ ἔνδοξασμοῦ.

Καὶ εἰς ἐν νευμά του τέσσαρες στιβαροὶ βρά-χιονες συνέλαβον τὸν Ἄλλην, τὸν ἔρριψαν κατὰ γῆς καὶ ἐπέρασαν τοὺς πόδας του διὰ μέσου δύο σχοινίων, ὅπως εἰς τόσους ἄλλους ἔκαμνεν ὁ Ἄλλης ὅταν εὕρισκετο εἰς Βαγδάτιον· ἐπὶ τοῦ πέλ-ματος δὲ τῶν ποδῶν του ἐφήρμισαν πεντήκον-τα ραβδισμοὺς, τόσους τὸν καλοὺς καὶ δυνατοὺς, ὡς νὰ ἐπέβλεπε πασᾶς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς.

Ἦγέρθη ὁ Ἄλλης καὶ περιτυλίξας διὰ βραχίων τοὺς αἰμάσσοντας πόδας του, ἐσύρθη χωλαίνων καὶ ὀδυρόμενος μέχρι τῆς κατοικίας του.

—Ὁ Θεὸς εἶναι μέγας, ὑπετονόουζεν· εἶναι δίκαιον νὰ ὑποφέρω βάσανα τὰ ὅποια ἐγὼ ἔκα-μα ἄλλοι νὰ ὑποφέρωσιν. Ἄλλ' οἱ ἔμποροι τοῦ Βαγδατίου, τοὺς ὁποίους ἐράβδιζον, ἦσαν εὐτυ-χέστεροι ἐμοῦ. Εἶχον φίλους, οἱ ὅποιοι ἐπλή-ρωναν δι' αὐτοὺς, ἐν ᾧ ἐγὼ ἀποθνήσκω τῆς πείνης, χωρὶς οὔτε ἐν κομμάτιον ἄρτου νὰ κερ-δῆσω ἐκ τῶν ραβδισμῶν.

Ἦπατάτο ἄλλως, διότι ἀγαθὴ τις γυνὴ, ἡ ὁποία εἶτε ἐκ τύχης, εἶτε ἐκ περιεργίας εἶχεν ἴδει τὸ δυστύχημά του, τὸν εὐπλαχνίσθη. Τῷ ἔδωκεν ἔλαιον διὰ νὰ ἐπιθέσῃ εἰς τὰς πληγὰς του, ἕνα μικρὸν σάκκον ἀλεύρου καὶ τινὰς δρᾶ-κας ὀσπρίων διὰ νὰ ζήσῃ μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἰατρικῆς του· τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, τὸ πρῶτον ἦδη ἀπὸ τῆς πτώσεώς του, ὁ Ἄλλης ἐκοιμήθη ἀμέριμος περὶ τῆς αὔριον.

Οὐδὲν ἐξένοιε τὸ πνεῦμα ὅσον ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ μόνωσις. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς νοσηλείας του ἐπῆλθεν εἰς τὸν Ἄλλην φωτεινὴ τις ἰδέα. «Ἦμην μωρὸς, ἐσκέφθη νὰ γίνω ἀγχοφόρος· οἱ πασάδες δὲν ἔχουν δυνατὴν κεφαλὴν· τὴν τι-μὴν αὐτὴν πρέπει νὰ τὴν ἀφίσωμεν εἰς τὰ εἴ-δια. Ὁ τι διακρίνει τοὺς ἀνθρώπους τῆς τάξως μου εἶναι ἡ ἐπιδεξιότης, ἡ εὐκίνησις τῶν χειρῶν· ἡμῶν κυνηγὸς περίφημος· ἐπὶ πλέον γνωρίζω κατὰ βάθος τὴν τέχνην τοῦ κολακεύειν καὶ τοῦ ψεύδεσθαι· εἶμαι τεχνίτης εἰς ταῦτα, ἀφ' οὗ ἐ-χρημάτησα πασᾶς· ἄς ἐκλέξω λοιπὸν ἐν ἐπάγ-γελμα εἰς ὃ δύναιμι νὰ διατρέψω, νὰ ἐπιπλήξω τὸν κόσμον διὰ τῶν λαμπρῶν πλεονεκτημάτων μου καὶ νὰ ἀποκτήσω τάχιστα καὶ ἐντίμως μεγάλην περιουσίαν».

Μετὰ πολλὰς σκέψεις ὁ Ἄλλης ἐγένετο κουρεῖς. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς· ὁ αὐθέντης του τὸν εἶχεν ὀρίσει διὰ ν' ἀντλή ὕδωρ, νὰ καθαρίζῃ τὸ κατάστημα, νὰ ἀκονίζῃ τὰ ξυράφια καὶ νὰ φέρῃ καφὲν καὶ τσιμ-πούκιον εἰς τοὺς θαμῶνας. Ὁ Ἄλλης ἐξέτελλε θαυμασίως τὰς τοιαύτας λεπτὰς ἀσχολίας. Ἐὰν δὲ τυχὸν τῷ ἐνεπιστεύοντο τὴν κεφαλὴν χωρι-κοῦ τινος τῶν δρέων, πᾶν λάθος τοῦ ξυραφίου διήρχετο ἀπαρατήρητον· οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρω-ποι ἔχουσι τὸ δέριμα τραχὺ καὶ δὲν ἀγνοοῦσιν

ὅτι ἐπλάσθησαν διὰ νὰ ἐκδέρωνται· ὥστε δι' αὐτοὺς εἶτε πλειότεραι εἶτε ὀλιγώτεραι ἀφαι-μάξεις οὐδὲν σημαίνουν, καὶ οὐδὲως μεταβά-λουσι τὴν ἀποκτίνωσίν των.

Πρῶταν τινὰ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κουρεῖον, ἐν ἀπου-σίᾳ τοῦ αὐθέντου του, ἐν μέγα ὑποκειμένον οὐ ἢ ἴσα μόνον ἤκει νὰ κατατρομάξῃ τὸν ταλαίπωρον Ἄλλην. Ἦτο ὁ γελωτοποιὸς τοῦ πασᾶ, κυφὸς εἰ-δεχθῆς, μικρόσωμος, μὲ κεφαλὴν ὁμοίαν πρὸς κί-τρον, μὲ ὀφθαλμοὺς μικροὺς καὶ πρασινωποὺς, καὶ ὀδόντας πιθήκου. Ἐν ᾧ ἐπὶ τοῦ κρανίου του ὁ Ἄ-λλης ἔχεε κύματα ἠρωματισμένου ἀφροῦ σάπυρος, ὁ γελωτοποιὸς, ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς ἔδρας του, ἐπεδίδετο εἰς μυρίους ἀστεϊσμοὺς, κεντῶν αὐτὸν καὶ μυκτηρίζων. Δις τὸν ἔκαμε νὰ ἀφίσῃ ἀπὸ τὰς χειρᾶς του νὰ πῆσῃ ἢ λειάνῃ, καὶ δις το-σαύτην ἠσθάνθη ὁ γελωτοποιὸς χαρὰν, ὥστε ἔρριψεν εἰς αὐτὸν τέσσαρας παράδες. Ἐν τούτοις ὁ συνετὸς Ἄλλης δὲν ἐγκατέλιπε τὴν σοβαρό-τητά του· ἀφωσιωμένος κατ' ὀλοκληρίαν εἰς τὴν περιποίησιν κεφαλῆς τοσοῦτον πολυτιμου, ἐξυμάρκισε μετὰ κανονικότητος καὶ ἐλαφρότητος θαυμασίας, ὅταν ἐξαιφνης ὁ γελωτοποιὸς ἐμόρ-φισεν εἰδεχθέστατα καὶ τοιαύτην ἐξέπεμψε κραυγὴν, ὥστε ὁ κουρεὺς τρομάξας ἀπέσυρεν ἀποτόμως τὴν χεῖρά του συμπαρασύρων εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ξυραφίου του καὶ τὸ ἦμισυ τοῦ ὠτός τοῦ γελωτοποιοῦ.

Οἱ γελωτοποιοὶ ἀγαπῶσι νὰ γελῶσιν, ἀλλὰ δι' ἐξόδων τῶν ἄλλων. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἔχων ἐπιδερμίδα εὐαισθητοτέραν τῆς ἐπιδερμίδος ἐκείνων, οἵτινες εὐαρεστοῦνται τύπτοντες τὸ δέριμα τῶν πλησίων των. Ὁ κυφὸς πάραυτα ὡς λυσσῶν ἐχούθη ἐπὶ τοῦ Ἄλλῃ γρονθοκοπῶν αὐτὸν καὶ προσ-παθὼν νὰ τὸν ἀποπνίξῃ, ἐν ᾧ συγχρόνως ἐπεκα-λεῖτο βοήθειαν κατὰ τοῦ δολοφόνου. Κατ' εὐτυ-χίαν ὅμως τοῦ Ἄλλῃ ἡ ἐντομὴ ἦν σπουδαιότατη, ὥστε ἐδέησεν ὁ τραυματισθεὶς ν' ἀφήσῃ αὐτὸν καὶ νὰ ἐπιμεληθῇ τὸ ὠτίον του, ἐξ οὗ ἔρρεεν ἄρθρον αἷμα. Ὁ Ἄλλης ἐδράξατο τῆς καταλ-λήλου ταύτης περιστάσεως, ὅπως ἐξέλη τοῦ κουρεῖου καὶ διατρέξῃ τὰς στενωποὺς τῆς Δαμα-σκού μετὰ τῆς ταχύτητος ἀνθρώπου μὴ ἀγνο-οῦντος ὅτι ἂν συλληφθῇ τὸν ἀναμένει ἀγχόνη.

Μετὰ μυρίους ἐλιγμούς καὶ περιστροφὰς, ἐκρόβη ἐν τινὶ ἐρειπίῳ καὶ μόλις ὅταν ἐπῆλθον τὰ σκότη καὶ ἡ σιγὴ τῆς νυκτὸς ἐτόλμησε νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἐὰν ἔμενεν ἔτι ἐν Δαμασκῷ μετὰ τὸ συμβᾶν ἐκεῖνο, ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς νὰ παρεδίδετο εἰς θέβαιον θάνατον· διὰ τοῦτο δὲν ἐκοπίασε πολὺ νὰ πείσῃ τὴν θυ-γατέρα του ὅτι ἔπρεπεν εἰς τὴν στιγμὴν νὰ ἀναχωρήσωσιν. Αἱ ἀποσκευαὶ των δὲν τοῖς πα-ρείχον βεβαίως κάμμιαν δυσκολίαν, καὶ πρὶν χαράξῃ ἡ αὐγὴ εὕρισκοντο ἐπὶ τοῦ ὄρους. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὠδοιπόρου ἀδικκόπως, μηδ' αὐμοῦ σταματῶντες καὶ ὡς μόνην τροφὴν ἔχοντες

συνά τινα, τὰ ὅποια εὕρισκον ἐπὶ τῶν δένδρων τῆς ὁδοῦ, καὶ ὀλίγον ὕδωρ, ὑπερ μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἐπετύγγαζον εἰς τὰ βάθη ἀποξηρα-μένων βουμάτων. Ἀλλὰ πᾶσα δυστυχία ἔχει καὶ τὴν γλυκύτητά της, εἶναι δὲ ἀληθὲς ὅτι εἰς τοὺς καιροὺς τοῦ μεγαλείου των οὐδέποτε ὁ πασᾶς ἢ ἡ κόρη του ἔφαγον καὶ ἔπιον μὲ πλειο-τέραν ὄρεξιν.

Μετὰ ὀδοιπορίαν τριῶν ἡμερῶν οἱ φυγάδες ἐφι-λοξενήθησαν ὑπὸ ἀγαθοῦ τινος χωρικοῦ, ἐφαρμό-ζοντες ἀσμένως καὶ θρησκευτικώτατα τὸν ἅγιον τῆς ξενίας νόμον. Ἀφ' οὗ ἐδείπνησαν καὶ ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Ἄλλῃ συνομιλίας του ἔμαθεν ὁ οἰκο-δεσπότης ὅτι στερεῖται παντὸς πόρου ζωῆς, τῷ προέτεινε νὰ τὸν προσλάβῃ ὡς ποιμένα του. Ὁ Ἄλλης ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἦτο πολὺ δύσκολον ἐπάγ-γελμα τὸ νὰ ὀδηγῇ εἰς τὰ ὄρη εἰκοσάδα αἰγῶν ἀκολουθουμένων ὑπὸ πενήκοντα περίπου προβά-των, ἀφοῦ μάλις τὴν πλειοτέραν ἐργασίαν ὀδᾶ τὴν ἔκαμνον δύο καλοὶ σκύλοι· ἔπειτα δὲν ἔτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ δαρῇ ἐκ τῆς ἀδεξιότητός του, καὶ θὰ εἶχεν ὅσον ἤθελε γάλα καὶ τυρὸν· καὶ δὲν θὰ τῷ ἐδίδε μὲν οὔτε ἕνα παρᾶν ὁ ἰδιοκτήτης, ἀλλ' ἐξ ἄλλου ἐπέτρεπεν εἰς τὸ *Θεὸς ἡμερῶν τῶν ὀφθαλμῶν* νὰ λαμβάνῃ ὅσονδήποτε μαλλίον ἐχρηιάζετο πρὸς κατασκευὴν τῶν ἐνδυμάτων τῆς καὶ τῶν τοῦ πατρὸς της. Ὡστε ὁ Ἄλλης, ὅστις ἐκινδύνευεν ἢ ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης ἢ νὰ κρεμασθῇ, ἠσπάσθη ἄνευ τῆς ἐλαχίστης δυσ-κολίας τὸν πατριαρχικὸν βίον, καὶ ἀπὸ τῆς ἐπαύ-ριον μὲ τὴν κόρην του, τοὺς σκύλους καὶ τὸ ποιμνίον του ἔλαβε τὴν ὁδὸν τῶν ὄρων.

Ἀφ' οὗ ἐξησφάλισεν οὕτω τὸ μέλλον του, ὁ Ἄλλης διήγειν ἀμέριμος εἰς τὸ ἐξῆς καὶ να-χελῶς. Ἐξηπλωμένος ἐκάπνιζε μὲ τὸ τσιμπού-κιον καὶ ἠσχολεῖτο θεωρῶν τὰ περιπτύμενα πτηνὰ. Ἦ δυστυχῆς ὅμως κόρη του, ὀλιγώτερον αὐτοῦ ἔφροντις καὶ καρτερικὴ, ὑπέφερε πολὺ συλλογιζομένη τὸ Βαγδάτιον, ἡ δὲ ἡλακάτη δι' ἧς ἐνηθε δὲν συνετέλει νὰ τῇ ἐμπνεύσῃ λήθη τοῦ παρελθόντος.

— Πάτερ μου, ἔλεγε συχνάκις, τί χρησιμεύει ἡ ζωὴ, ὅταν συνίσταται εἰς ἀκατάπαυστον δυσ-τυχίαν; Δὲν εἶναι προτιμότερον ν' ἀποθάνωμεν ἅπαξ διὰ παντὸς παρὰ νὰ ὑποφέρωμεν τόσα βά-σανα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν;

— Ὁ Θεὸς εἶναι μέγας, κόρη μου, ἀπεκρίνατο ὁ συνετὸς σοφός, καὶ ὅ τι κάμνει εἶναι καλὰ κα-μωμένον. Ἐγὼ ἔχω τώρα τὴν ἡσυχίαν μου, καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν μου ἡλικίαν τοῦτο εἶναι τὸ πρῶ-τισταν τῶν ἀγαθῶν. Οὕτω βλέπεις ὅτι ὑπομένω. Ἄ ἴδ' ἐν ἐμάνθανα καὶ ἐγὼ κάμμιαν τέχνην· ἰ Σὺ πάλιν εἶσαι νέα, ἔχεις ἐλπίδας καὶ δύνασαι νὰ ἀναμένῃς μεταβολὴν τῆς τύχης· ἔχεις λοιπὸν πολλοὺς λόγους διὰ νὰ παρηγορήσῃς.

— Ὑπομένω καὶ ἐγὼ, καλέ μου πατέρα, ἔλεγε τὸ *Θεὸς ἡμερῶν τῶν ὀφθαλμῶν* γενάκουσα.

Και ὑπέμενον, τοσοῦτον ὅμως ὀλιγώτερον ὅσον πλείοτερας ἔτρεφεν ἐλπίδας.

Ἐίχε παρέλθει ἕν ἔτος καὶ πλέον, ἀφ' ὅτου ὁ Ἄλλης διήγε βίον εὐδαίμονα ἐν τῇ ἐρημίᾳ, ὅτε πρώτων τινὰ ὁ υἱὸς τοῦ πατρὸς τῆς Δαμασκῆ εὐχάρησε πρὸς τὴν ἄνδρα εἰς τὸ ὄρος. Καταδιώκων δὲ πληγῶν ἐν τῇ πτηνῶν, περιεπλανήθη, καὶ μόνος, μακρὰν τῆς ἀκολουθίας του, προσεπάθει ν' ἀνεύρη τὸν δρόμον του, ἀκολουθῶν τὸ ῥεύμα μικροῦ τινος ῥυακίου. Ἐκεῖ δὲ, μόλις ἔκαμψε θράχον τινὰ ἐπιπροσθούσταν, εὐρέθη ἀπέναντι μίαν νεάνιδος, ἣτις καθήμενη ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἀφίνουσα νὰ θρέξη τοὺς πόδας τῆς τὰ ῥυακίου, ἐπλεκε τὴν μακρὰν αὐτῆς κόμην. Ἰδὼν τὸ ὄρατον ἐκεῖνο πλάσμα ὁ Ἰουσοῦφ ἐξέβαλε κραυγὴν. Τὸ Θέλιητρον τῶν ὀφθαλμῶν ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, τρομάξασα δὲ ἐπὶ τῇ θάλασσᾳ ξένου, ἔτρεξε πρὸς τὸν πατέρα τῆς, ἐξαφανισθεῖσα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐκθάμβου ἡγεμόνος.

—Τί εἶναι αὐτό; ἐσκέφθη ὁ Ἰουσοῦφ. Τὸ ἄνθος τῶν ὀρέων εἶναι ἀνθρωπότερον ἀπὸ τὰ ῥόδα τῶν κήπων μας ἢ κόρη αὐτῆ τῆς ἐρήμου εἶναι ὠραιότερα ἀπὸ τὰς σουλτάννας ἡμῶν. Αὐτὴ εἶναι γυνὴ οἷαν τὴν ὠνευρούμην.

Ἐτρεξεν ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη τῆς ἀγνώστου, ὅσον ταχέως τὸν ἀφίγον νὰ τρέξη οἱ ὑπὸ τὰ βήματα του ὀλισθαίνοντες χάλικες. Εὗρεν ἐπὶ τέλους τὸ Θέλιητρον τῶν ὀφθαλμῶν ἀμέλγουσαν τὰ πρόβατα, ἐν ᾧ ὁ πατήρ τῆς ἐκάλεε τοὺς κύνας, ὡς αἱ μανιώδεις ὕλακαὶ ἐμάνυσον τὴν προσέγγισιν τοῦ ξένου. Ὁ Ἰουσοῦφ τοῖς παρέστησεν ὅτι περιεπλανήθη καὶ ὅτι ἀποθνήσκει τῆς δίψης. Τὸ Θέλιητρον τῶν ὀφθαλμῶν τῷ ἐκόμισε πάραυτα γάλα εἰς μέγα πῆλινον ἀγγεῖον ὁ Ἰουσοῦφ ἔπειθε θραδῶς καὶ ἐν σιγῇ παρατηρῶν τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην, ἐπὶ τέλους δὲ μὴ δυνάμενος νὰ παραμεινῇ περισσότερον χωρὶς νὰ παρεξηγηθῇ, τοὺς ἠρώτησε περὶ τοῦ δρόμου του. Ὁ Ἄλλης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο κυνῶν του, ὠδήγησε τὸν κυνηγὸν μέχρι τῆς πεδιάδος, καὶ ἐπέστρεψε τρέμων. Διότι ὁ ἄγνωστος τῷ ἔδωκεν ἐν χρυσοῦν νόμισμα. Ὅτι ἦτο λοιπὸν κἀνεὶς ἀξιωματικός τοῦ σουλτάνου, ἢ καὶ κἀνεὶς πασᾶς ἰσως διὰ τὸν Ἄλλῃ δὲ, ὅστις ἔκρινε τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τῇ θάλασσᾳ τῶν ἰδίων ἀναμνήσεων, πασᾶς ἐσήμαινον ἀνθρώπων μὴ δυνάμενον νὰ πράξῃ ἄλλο τι ἐκτὸς τοῦ κκεῖ, καὶ τοῦ ὁποίου ἢ φιλίας ἦν ἐξ ἴσου ἐπίφοδος, ὅσον καὶ τὸ μίσος.

Φθὰς εἰς Δαμασκὸν ὁ Ἰουσοῦφ ἔτρεξε νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸν τράχηλον τῆς μητρὸς του· τῇ ἐπανέλαθεν ὅτι ἦτο ὄρατον ὡς ὅτε ἦτο εἰκοσαέτις, λαμπρὰ ὡς πανσέληνος, ὅτι ἦτο ἡ μόνη φίλη του, ὅτι μόνον αὐτὴν ἠγάπα εἰς τὸν κόσμον, καὶ λέγων ταῦτα κατησπάζετο τὰς χεῖρας αὐτῆς.

Ἡ μήτηρ ἐμειδίασε.—Τέκνον μου, τῷ εἶπε, βλέπω ὅτι ἔχεις νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆς κἀνὲν μυστικὸν ὄμιλον γρήγορα. Δὲν εἰξέωρην ἂν ἦμαι

τόσον ὄρατον, ὅσον λέγεις· ἀλλ' ὅτι δύναμαι νὰ σὲ θεβαιώσω εἶναι ὅτι οὐδέποτε θὰ εὕρης καλλιτέραν ἐμοῦ φίλην.

Ὁ Ἰουσοῦφ δὲν περιέμενε πολλὰς παρακλήσεις· ἐφλέγτο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ διηγηθῇ ὅτι εἶδεν εἰς τὸ ὄρος· παρέστησε τὴν ὄρατον ἀγνωστον ὡς τι ἔκτακτον ὄρατον καὶ θαυμαστόν, ἐθεβαίωσε τὴν μητέρα του ὅτι ἄνευ ἐκεῖνης δὲν ἠδύνατο νὰ ζῆσῃ, ὅτι ἤθελε νὰ τὴν νυμφευθῇ, καὶ αὐριον μάλιστα.

—Ὀλίγην ὑπομονὴν, παιδί μου, τῷ ἐπανελάμβανεν ἡ μήτηρ του· ἄφησέ μας νὰ πληροφορηθῶμεν καὶ ἡμεῖς ποῖον εἶναι τὸ τέρας ἐκεῖνο τῆς καλλονῆς· ἔπειτα θὰ πείσωμεν καὶ τὸν πατέρα σου νὰ συναίνεσθαι εἰς τὸν εὐτυχῆ σας γάμον.

Ὅταν ὁ πασᾶς ἔμαθε τὸ πάθος τοῦ υἱοῦ του, πρώτων ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ ἐπὶ τέλους ὠργίσθη φοβερά. Καὶ ἔλειπον ἀπὸ τὴν Δαμασκὸν πλούσιοι καὶ εὐσεβεῖς νεαὶ διὰ νὰ ἀναγκασθῇ νὰ τρέξῃ εἰς τὴν ἐρημον νὰ ζητῇ μίαν αἰγοβοσκίαν; Ποτὲ δὲν θὰ συγκατετίθετο νὰ γίνῃ τοιοῦτος ἀθλιος γάμος, ποτέ!

Ποτὲ εἶναι λέξις, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε συνιτὸς ἀνθρώπος πρέπει νὰ προφέρῃ ἐν τῇ οἰκονομείᾳ του, ὅταν ἔχη ἐναντίους αὐτοῦ τὴν σύζυγον καὶ τὸν υἱὸν του. Δὲν παρήλθον ὀκτὼ ἡμέραι καὶ ὁ πασᾶς, καμφοῖς ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς καὶ ἀπὸ τὴν ὠχρότητα καὶ τὴν σιγὴν τοῦ υἱοῦ, ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ. Ἄλλ' ὡς ἀνὴρ συνειδῶς τὴν ἀξίαν του καὶ τοῦ πεπεισμένου περὶ τῆς ὀρθότητος τῶν σκέψεών του, διεκηρύχεν ὅτι ἔπραττεν ἐν γνώσει ἀνόητον πρᾶξιν.

—Ἔστω, εἶπεν· ἀφ' οὗ τὸ θέλει ἄς νυμφευθῇ ὁ υἱός μου μίαν αἰγοβοσκίαν καὶ ἡ τρέλα του ἄς στραφῇ κατὰ τῆς κεφαλῆς του· ἐγὼ νίπτομαι τὰς χεῖρας. Ἄλλ' ὅπως μὴ λείψῃ τίποτε ἀπὸ τὸν γελοῖον αὐτὸν γάμον, ἄς ἔλθῃ ἐδῶ ὁ γελωτοποιός μου. Αὐτὸς εἶναι ὁ κατάλληλος νὰ παραλάβῃ καὶ μᾶς φέρῃ τὴν ἀθλίαν ἐκεῖνην, ἣτις ἔρριψε μάγια εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ κυφὸς ἐλάμβανεν ἐπὶ ὄνου τὴν πρὸς τὸ ὄρος ἄγουσαν καταρῶμενος καὶ τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ πατρὸς καὶ τὰς ἀνοησίας τοῦ υἱοῦ του. Ἦτο σωστὴν αὐτὴ, μὲ τὸσον ἥλιον καὶ κωνορτὸν νὰ τὸν ἀποστῆλλωσιν ὡς πρεσβείαν εἰς ἕνα βοσκόν, αὐτὸν τὸν τόσον ἀβρόν καὶ εὐπαθῆ, τὸν γεννηθέντα ὅπως ζῆ ἐντὸς ἀνακτόρων καὶ θέλλοντα διὰ τῆς λεπτότητος τοῦ πνεύματός του ἡγεμόνας καὶ μεγιστάνας; Ἀλλὰ, φεῦ! ἡ τύχη εἶναι τυφλὴ· παρέχει εἰς τοὺς μαρῶς ὅλα τὰ μέσα καὶ τὰς τιμὰς καὶ ἀναγκάζει τὴν μεγαλοφυῖαν νὰ καταφεύγῃ εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γελωτοποιοῦ, ὅπως μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης.

Τριήμερος ἐπίπονος ὁδοπορία, ἀντὶ νὰ πρᾶξῃ εἶχεν ἐπαυξήσῃ κατὰ φυσικὸν λόγον τὴν ὀργὴν καὶ δυσσεβείαν τοῦ κυφοῦ, ὅτε εἶδε τὸν Ἄλλῃν ἐξηπλωμένον ὑπὸ τὴν σιάν κερκτέας καὶ μερι-

μῶντα πλείοτερον περὶ τοῦ τσιμπουκίου του παρὰ περὶ τῶν προβάτων του. Ὁ γελωτοποιός ἐκέντησε τὸν ὄνον του καὶ προεχώρησε πρὸς αὐτὸν μετὰ θεζυρικῆς μεγαλοπρεπείας.

—Ἐλευσινέ, τῷ εἶπεν, ἐμάγευσας τὸν υἱὸν τοῦ πατρὸς σου κἀμην τὴν τιμὴν νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρην σου. Παρουσίασέ μου τάχιστα αὐτὸν τὸν μαργαρίτην τῶν ὀρέων, πρέπει νὰ τὸν ὑπάγω εἰς Δαμασκόν. Εἰς σὲ δὲ ὁ πασᾶς στέλλει αὐτὸ τὸ πουγγίον καὶ σὲ διατάττει νὰ ἐκκενώσῃς τὸ ταχύτερον τὴν χώραν.

Ὁ Ἄλλης ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ τὸ βαλάντιον, ὅπερ τῷ ἔρριψεν ὁ γελωτοποιός, καὶ χωρὶς νὰ στρέψῃ κἀν τὴν κεφαλὴν, ἠρώτησεν αὐτὸν τί εἴητε.

—Κτῆνος! ὑπέλαβεν οὗτος, δὲν μὲ ἤκουσας; ὁ υἱὸς τοῦ πατρὸς νυμφεύεται τὴν θυγατέρα σου.

—Καὶ τί ἔργον κἀμναι ὁ υἱὸς τοῦ πατρὸς; ἠρώτησεν ὁ Ἄλλης.

—Τί κἀμναι, ἀνεκραύγασεν ὁ γελωτοποιός ἀνακαγχάσας. Κτῆνος κτηνῶν, φαντάζεσαι λοιπὸν ὅτι ἐν τόσῳ μεγάλῳ ὑποκείμενον εἶναι ἀγροτικός ὡς σὺ; δὲν εἰξέωρεις ὅτι ὁ πασᾶς μοιράζει μὲ τὸν σουλτάνον τὸν φόρον τῆς τοπαρχίας, καὶ ὅτι ἀπὸ τὰ τεσσαράκοντα πρόβατα τὰ ὅποια τόσῳ κκαὶ φυλάττεις τὰ τέσσαρα τοῦ ἀνήκου δικαιοματικῶς, καὶ τὰ τριακονταεξὶ δύναται νὰ τὰ ἔρρηκεν ὅταν θῆλῃ;

—Δὲν σοὺ ὀμιλῶ ποσῶς περὶ τοῦ πατρὸς, παρετήρησεν ἡσύχως ὁ Ἄλλης. Ὁ Θεὸς νὰ σκέπῃ τὴν ἔξοχότητά του! Σὲ ἐρωτῶ τί ἔργον κἀμναι ὁ υἱός σου. Εἶναι ὀλοποιός;

—Ὁχι, βλακωδέστατε.

—Σιδηρουργός;

—Ὁχι, βέβαια.

—Λεπτοουργός;

—Οὔτε.

—Κτίστης;

—Ὁχι, ὄχι! Εἶναι μεγιστάν. Ἀκούεις, ζῶν τετράποδον! μόνον οἱ χυδαῖοι καὶ ἀγροτικοὶ ἐργάζονται. Ὁ υἱὸς τοῦ πατρὸς εἶναι εὐγενῆς, ὅπερ ἐστὶν ἔχει λευκὰς τὰς χεῖρας καὶ δὲν κἀμναι κἀνὲν ἔργον.

—Τότε λοιπὸν δὲν θὰ πάρῃ τὴν κόρην μου, εἶπε σοβαρῶς ὁ βοσκός. Ἡ οἰκογένεια ἀπαιτεῖ πολλὰς δαπάνας, καὶ δὲν θὰ δώσω ποτὲ τὸ παιδί μου εἰς ἄνδρα, ὁ ὁποῖος δὲν ἐμπορεῖ νὰ ὀρέψῃ τὴν γυναῖκά του. Ἄλλ' ἴσως ὁ υἱὸς τοῦ πατρὸς ἔχει κἀνὲν ἔργον ὀλιγώτερον ἐπίπονον. Μήπως εἶναι ῥάπτης;

—Ὁχι.

—Πραγματευτής;

—Ὁχι.

—Καλαθοποιός;

—Ὁχι.

—Εἶναι λοιπὸν κουρεὺς;

—Ὁχι, ἀνεκραύξεν ὁ κυφὸς πορφυροῦς ἐξ ὄ-

γῆς. Ὁχι, σὲ λέγω. Τελείωσε πλέον τοὺς ἀνόητους ἀστεισμούς σου, διότι ἀλλῶς θὰ σὲ σπᾶσω εἰς τὸ ξύλον. Φώναξε τὴν κόρην σου, διότι θὰ ζῶμαι.

—Ἡ κόρη μου δὲν ὀ ἀναχωρήσῃ, ἀπεκρίθη ὁ βοσκός.

Ἐκάλεσε δὲ διὰ συριγμοῦ τοὺς κύνας του, οἵτινες ἐτάχθησαν πλησίον του, ἀπειλητικοὶ καὶ δεικνύοντες ὄνυχας, οἵτινες φαίνεται ὅτι πολὺ ἔλιγον κῆχαρίστησαν τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ πατρὸς.

Ὁ γελωτοποιός ἔστρεψε τὸν ὄνον του, καὶ ἀπειλῶν διὰ τῆς πυγμῆς τὸν Ἄλλῃν, ὅστις συνεκράτει τοὺς ἐξηγρωμένους κύνας του,

—Ἀθλιε! τῷ ἐκραύγασε, θὰ σοὺ δεῖξω γρήγορα ποῖος εἶμαι ἐγὼ. Θὰ σὲ κἀμω νὰ καταλάβῃς τί θὰ εἴπῃ νὰ ἔχῃς ἄλλην θέλησιν ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς, τοῦ αὐθέντου σου καὶ αὐθέντου μου.

Καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Δαμασκὸν, ἔχων πλείοτερον τοῦ συνήθους καταβιβασμένον τὸ ἡμισυ ὠτίον του. Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν ὁ πασᾶς δὲν ἐπῆρεν ὑπὸ κακὴν ἐποψιν τὸ πρᾶγμα. Τὸ ἐθεώρησεν ἀποτυχίαν τῆς αὐζύγου καὶ τοῦ υἱοῦ του καὶ θριάμβον ἰδικόν του· διπλῆ ἐπιτυχία, κολακεύουσα ὑπερμέτρως τὴν ὑπεροψίαν του.

—Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν, ὁ γέρον ἐκεῖνος εἶναι ἀνοητότερος τοῦ υἱοῦ μου· ἀλλὰ ἡσύχασε, Ἰουσοῦφ, εἶμαι πασᾶς καὶ μένω πιστός εἰς τὸν λόγον μου. Θὰ στείλω εἰς τὸ ὄρος τέσσαρας ἱππεῖς, οἱ ὁποῖοι θὰ μοὺ φέρουν τὴν κόρην· διὰ τὸν πατέρα μὴ σκοτίζεσαι, διότι τοῦ ἐτοιμάζω πεισιτιμώτατον ἐπιχειρήμα.

Καὶ λέγων ταῦτα, ἔκαμνεν εὐθύμως χειρονομίαν τινὰ, ὡς ἂν ἐκοπτεῖ τι ἐνοχλοῦν αὐτόν.

Ὁ Ἰουσοῦφ, ἐπινευούσης καὶ τῆς μητρὸς, προσέπεσεν εἰς τοῦ πατρὸς του τοὺς πόδας παρακαλῶν αὐτὸν νὰ τῷ ἀφίσῃ τὴν ἐνόχλησιν ν' ἀποπερατώσῃ μόνος του τὴν ὑπόθεσιν. Ἀναντιρρήτως τὸ προτεινόμενον μέσον ἦτο ἀλάθητον. Ἀλλὰ τὸ Θέλιητρον τῶν ὀφθαλμῶν θὰ εἶχε τὴν ἀδυναμίαν ν' ἀγαπᾷ τὸν γέροντα βοσκόν καὶ θὰ τὸν ἐβρήνει· καὶ ὁ πασᾶς δὲν θὰ ἤθελε νὰ καταστήσῃ Ὀλιβεράς τὰς πρώτας γλυκείας ἡμέρας τοῦ γάμου τοῦ τέκνου του. Ὁ Ἰουσοῦφ ἠλπίζεν ὅτι δι' ἡπίου τρόπου θὰ κατενείκα τὴν ἐπιμονὴν τοῦ γέροντος, ἣτις δὲν τῷ ἐφαίνετο σπουδαία.

—Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ πασᾶς· θέλεις νὰ ἔχῃς περισσότερον πνεῦμα ἀπὸ τὸν πατέρα σου· τοιαῦτα εἶναι τὰ τέκνα. Πήγαινε λοιπὸν καὶ κἀμω ὅτι θέλεις· ἀλλὰ σὲ προειδοποιῶ, ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον δὲν ἀναμιγνύομαι πλέον εἰς τὰς ὑποθέσεις σου. Ἐὰν ὁ γέρον τρελὸς ἐκεῖνος, ὁ βοσκός, σοὺ ἀρνήσῃ, σὺ θὰ μένης ἐντροπιασμένος. Θὰ ἔδιδον εὐχαρίστως χίλια γρόσια, ἂν σὲ ἐβλεπον ἐπιστρέφοντα, ὡς τὸν κυφόν, μὲ καταβιβασμένον τὸ πρόσωπον.

Ὁ Ἰουσοῦφ ἐμειδίασε, διότι ἦν βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας του. Πῶς ἦτο δυνατόν τὸ *Θεὸς ἰγνητρον τῶν ὀφθαλμῶν* νὰ μὴ τὸν ἀγαπήσῃ, ἀφ' οὗ αὐτὸς τὴν ἐλάτρευε; Καὶ ἔπειτα, ὅταν ἦναι τις εἰκοσαετής, ἀμφιβάλλει ποτὲ περὶ αὐτοῦ καὶ τῆς τύχης του; Ἀμφιβάλλουσιν ἐκεῖνοι μόνον, ἅσοι πολλὰς κατὰ τὸν βίον των ὑπέστησαν ἀπάτας, οὐχὶ δὲ οἱ μεθυσκόμενοι ἐκ τῶν πρώτων τῆς ζωῆς ὄνειροπολήσαν.

Ὁ Ἄλῃς ὑπεδέξατο τὸν Ἰουσοῦφ μὲ ὄλον τὸ σέβας; τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὸν υἱὸν πασᾶ· τῷ ἐξέφρασε, καὶ μὲ πολλὰ ὀφθαλμῶν μάλιστα φράσεις, τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὴν τιμητικὴν πρότασιν ἣν τῷ ἔκαμνεν· ἀλλὰ κατὰ βάθος ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν ἔμενεν ἀκαμπτος. Ἄν δὲν εἶχεν ἔργον, δὲν θὰ ἐλάμβανε τὴν κόρην του. Μέσος ὄρος δὲν ὑπῆρχεν. Ὁ νέος ἐνόμιζεν ὅτι τὸ *Θεὸς ἰγνητρον τῶν ὀφθαλμῶν* θὰ ἤρχετο εἰς ἐπικουρίαν του· ἀλλὰ τὸ *Θεὸς ἰγνητρον τῶν ὀφθαλμῶν* οὐδαμῶς ἐφαίνετο· καὶ ὑπῆρχε λόγος σπουδαιότατος; οὐ ἕνεκα δὲν ἠδύνατο νὰ παρακούσῃ τὸν πατέρα τῆς; οὗτος δὲ ἦτο ὅτι ὁ συνेतὸς Ἄλῃς οὐδὲ λέξιν τῇ ἀνέφερε περὶ τοῦ γάμου καὶ ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ γελωτοποιοῦ ἐκράτει αὐτὴν κλεισμένην ἀσφαλῶς εἰς τὸ οἰκημῶν των.

Ὁ υἱὸς τοῦ πασᾶ κατῆλθε τοῦ ἔρους μὲ κεκυφύταν τὴν κεφαλὴν. Τί νὰ κάμῃ; Νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Δαμασκὸν καὶ νὰ καταστῇ τὸ ἀντικείμενον τῶν σιωμμάτων τοῦ πατρὸς του; οὐδέποτε ὁ Ἰουσοῦφ θὰ ὑπέμενε τοιοῦτόν τι. Ν' ἀπολέσῃ τὸ *Θεὸς ἰγνητρον τῶν ὀφθαλμῶν*; προτιμότερος ὁ θάνατος. Νὰ μεταπέσῃ τὸν ἐπίμονον γέροντα βουσκόν; δὲν τὸ ἐνόμιζε παντελῶς εὐκόλον. Καὶ σχεδὸν ἤρχισεν νὰ μεταμελήται διότι περίεστη εἰς τὴν δυσχερῆ ταύτην θέσιν ἐκ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀγαθότητος.

Ἐν ᾧ τοιαῦτα θλίβεσθαι σκέψεις κατέτρυχον τὸν νοῦν του, παρετήρησεν ὅτι ὁ ἵππος του, ἀφρεθὲς ἐλεύθερος, εἶχε παρεκτραπῆ τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Εὗρισκετο εἰς ἀδενδρον μέρος μεγάλου τινὸς ἐλαιῶνος. Μακρόθεν ἐφαίνετο χωρίον τι· καπνὸς κυκνωτὸς ἀνέθρασεν ὑπὲρ τὰς στέγας, ἠκούοντο δὲ εὐκρινῶς ὄλακαὶ ἦχων, καὶ ἔσιματα ἐργατῶν, καὶ ἦχος διαφόρων ἐργαλείων.

Ἰδέα τις ἐπῆλθε τότε εἰς τὸν Ἰουσοῦφ. Τί τὸν ἐμπόδιζε νὰ μάθῃ ἔργον τι; Μήπως ἦτο τοῦτο δύσκολον; Καὶ ἔπειτα τὸ *Θεὸς ἰγνητρον τῶν ὀφθαλμῶν* δὲν ἤξιζε πᾶσαν ὑπὲρ αὐτῆς οὐσίαν; Ὁ νέος προσέδεσεν εἰς μίαν ἐλαίαν τὸν ἵππον του, τὰ ἔπλα, τὸ κεντητὸν φόρεμα καὶ τὴν κίδαριν του. Εἰς τὴν πρώτην δὲ οἰκίαν ἦν ἀπήντησεν, εἶπεν ὅτι τὸν ἐγόμενος οἱ Βεδουῖνοι, καὶ ἠγόρασε χονδροειδῆς τι ἐνδυμα· οὕτω δὲ μετημφισμένως περιήρχετο ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, ἐξαυτοῦμενος νὰ τὸν προσλάβωσιν ὡς μαθητευόμενον.

Ὁ Ἰουσοῦφ εἶχε φυσιογνωμίαν τοσοῦτῳ προ-

σηνῆ, ὥστε πᾶς τις μετὰ χαρᾶς τὸν ἐδέχετο· ἀλλ' αἱ προτάσεις, τὰς ὁποίας τῷ ἔκαμνον, τὸν ἐτρόμαζον. Ὁ σιδηροργὸς μόλις ἐντὸς δύο ἑτῶν ἠδύνατο νὰ τῷ διδάξῃ τὴν τέχνην του, ὁ ἀγχειοπλάστης ἐντὸς ἐνός, ὁ κτίστης ἐντὸς ἐξ μηνῶν· αἰῶνες δλόκληροι διὰ τὸν Ἰουσοῦφ! Ὁ υἱὸς τοῦ πασᾶ ἐδίσταζε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τῶν μακρὰν δουλείαν, ὅτε φωνή τις εὐήχος τὸν ἐκάλεσεν.

— Ἔ, παιδί μου, τῷ εἶπεν, ἐάν θιάζεσαι καὶ δὲν θέλῃς μεγάλα πράγματα, ἔλα μαζί μου· εἰς ὀκτὼ ἡμέρας θὰ σὲ κάμω νὰ κερδίξῃς τὸ ψωμί σου.

Ὁ Ἰουσοῦφ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν· εἰς ἀπόσπασιν τινῶν ἐνημάτων πρὸ αὐτοῦ ἐκάθητο σταυροποδητὶ μικρὸσμοῦς τις καὶ παχὺς ἄνθρωπος, εὐθύμου φυσιογνωμίας καὶ προγαστῶρ ἦτο καλαθοποιός. Περιεστοιχισμένος ὑπὸ πολυχρόμων ἀχύρων καὶ βρούλων, ἐπλεκε μετ' ἐπιδειξίτητος ψιλάους, ἄς ἀκολούθως ἐκοπτε καὶ ἔραπτεν, ὅπως ἐξ αὐτῶν κατασκευάσῃ καλαθία, κἀνιστρα, τάπητας καὶ πῖλους ποικιλομόρφους καὶ πολυχρόμους. Παρεῖχε θέαμα θέλγον τοῦς ὀφθαλμούς.

— Εἶσαι ὁ διδάσκαλός μου, εἶπεν ὁ Ἰουσοῦφ λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ καλαθοποιοῦ. Καὶ ἂν κατορθώσῃς νὰ μὲ μάθῃς εἰς δύο ἡμέρας τὴν τέχνην σου, ὅλ' σὲ ἀνταμείψω γενναίως διὰ τὸν κόπον σου. Νὰ καὶ μίαν προκαταβολήν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔριψε δύο χρυσᾶ νομίσματα εἰς τὸν ἐκθαμβὸν χειρῶνακτα.

Βεβαίως δὲν εἶναι πρᾶγμα σύνθητες μαθητευόμενος σιδηροργὸς ἀφειδῶς χρυσίον. Ὁ καλαθοποιὸς οὐδαμῶς ἀμφέβαλεν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ κἀνένα μετημφισμένον ἠγεμόνα· τούτου ἕνεκα ἔκαμε θαύματα εἰς τὴν διδασκαλίαν του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μαθητευόμενός του αὐτε νοημοσύνης οὔτε προθυμίας ἐστερεῖτο, πρὸ τῆς ἐσπέρας τὸν ἐδίδαξεν ὅλα τὰ μυστήρια τῆς τέχνης του.

— Παιδί μου, τῷ εἶπε, κατηρητίσθης τέλειος καλαθοποιός καὶ ὅλ' κρίνης μόνος σου ἂν ὁ διδάσκαλός σου ἦναι ἄξιος τῆς προωρισμένης ἀντιμισθίας σου. Ἰδοὺ ὁ ἥλιος βασιλεύει τῶρα εἶναι ἡ συνειρημένη ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπιστρέφουσιν ἐκ τῆς ἐργασίας των οἱ ἄνθρωποι καὶ διέρχονται πρὸ τῆς θύρας μου. Λάβε αὐτὴν τὴν ψάθην, τὴν ὁποίαν ἐπλεξας μόνος σου καὶ εἶπε ὅτι τὴν πωλεῖς. Ἢ δὲν γνωρίζω τὴν τέχνην μου, ἢ ἤμπορεῖς νὰ τὴν πωλήσῃς τέσσαρες παράδες. Καὶ δι' ἓνα ἀρχαρίον εἶναι πολὺ καλὴ ἡ τιμὴ.

Ὁ καλαθοποιός δὲν ἠπατάτο· ὁ πρῶτος ἀγοραστής προσέφερε τρεῖς παράδες, ὁ Ἰουσοῦφ τὸν ἐζήτησε πέντε· καὶ ἐδέχεσε νὰ καταναλωθῇ μίαν δλόκληρον ὥρα εἰς φωνᾶς καὶ παλάμια ὅπως συγκατατεθῇ νὰ δώσῃ τέσσαρας παράδες.

Ἐξήγαγε τὸ μακρὸν βαλάντιόν του, παρετήρησεν ἐπανειλημμένως μετὰ προσοχῆς τὴν ψίαθον, εἶπεν ὅτι δὲν εἶναι τῶσφ καλὴ καὶ τέλος ἀπεφάσισε νὰ μετρήσῃ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ πασᾶ ἔν πρὸς ἔν τὰ τέσσαρα χάλκινα κερμάτια. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ λάβῃ τὸ ποσὸν ἐκεῖνο, ὁ Ἰουσοῦφ ἔδωκεν ἔν χρυσοῦν νόμισμα εἰς τὸν ἀγοραστήν καὶ δέκα εἰς τὸν καλαθοποιόν, καὶ ἀρπάσας τὸ ἀριστοῦργημά του, ἐξῆλθε τοῦ χωρίου, τρέχων ὡς μαινόμενος. Φθὰς δὲ πλησίον τοῦ ἵππου του, ἔστρωσε κατὰ γῆς τὴν ψίαθον, περιτόλιξε τὴν κεφαλὴν μὲ τὸ βουρνούζιον του, καὶ ἐκοιμήθη ὑπὸν λίαν τεταραγμένον ἀλλ' εὐχάριστον καὶ γλυκὺν, ὅποιον οὐδέποτε ἄλλοτε ἐπὶ ζωῆς του ἐδοκίμασε.

Κατὰ τὰ χαράγματα, ὅταν ὁ Ἄλῃς ἔφερε τὰ πρόβατά του εἰς τὴν βοσκὴν, ἐξεπλάγη μέγας ἰδὼν τὸν Ἰουσοῦφ ἐξηλωμένον ὑπὸ τὴν γηραιὴν κερατῆν. Μόλις εἶδε τὸν βοσκὸν δνεκνίως ἠγέρθη, καὶ λαβὼν τὴν ψίαθον, ἐφ' ἧς ἦτο κατακεκλιμένος,

— Πάτερ μου, τῷ εἶπε, ἀπήτησας νὰ μάθω μίαν τέχνην· ἔμαθον καὶ ἰδοὺ ἡ ἐργασία μου· παρατήρησέ την.

— Εἶναι πολὺ καλὸν κομμάτι, εἶπεν ὁ Ἄλῃς· ἂν καὶ δὲν ἦναι πολλὰ καλὸν πλεγμένον, εἶναι ὅμως ἀρκετὰ χρήσιμον. Τί κερδίξει ὁποῖος κατασκευάζῃ μίαν τοιαύτην ψίαθον καθ' ἡμέραν;

— Τέσσαρας παράδες, ἀπεκρίθη ὁ Ἰουσοῦφ, καὶ ὅταν συνειθίσω καλλίτερον θὰ κατασκευάζω δύο τοῦλάχιστον καθ' ἡμέραν.

— Ἄς μὴ θέλωμεν καὶ πολλὰ, ὑπέλαθεν ὁ Ἄλῃς. Τέσσαρες παράδες καθ' ἡμέραν δὲν εἶναι πολλοί· ἀλλὰ τέσσαρες παράδες σήμερον καὶ τέσσαρες παράδες αὔριον κάμνον ὀκτὼ, καὶ τέσσαρες μεθαύριον δώδεκα. Τέλος εἶναι μίαν τέχνην καὶ δύναται κἀνεὶς νὰ ζῆσῃ μὲ αὐτὴν, καὶ, ἂν εἶχα καὶ ἐγὼ νοῦν νὰ μάθω μίαν ὅταν ἦμην πασᾶς, δὲν θὰ ἠναγκαζόμην νὰ γίνω βοσκός.

Ποῖος ἐξεπλάγη ἀπὸ τοῦς λόγους τούτους; Βεβαίως ὁ Ἰουσοῦφ. Ὁ Ἄλῃς τῷ διηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν του· καὶ διεκινδύνευε μὲν τοιοῦτοτρόπως τὴν κεφαλὴν του, ἀλλ' εἶναι συγγνωστέα ὀλίγη ματαιοφροσύνη εἰς ἓνα πατέρα. Νυμφεύων τὴν κόρην του, ὁ Ἄλῃς ἤθελε νὰ δείξῃ εἰς τὸν γαμβρόν του ὅτι τὸ *Θεὸς ἰγνητρον τῶν ὀφθαλμῶν* ἦτο ἀνταξία σύζυγος υἱοῦ πασᾶ.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην τὸ ποιμνιον ἐπανήλθεν εἰς τὴν μάνδραν του πολὺ πρὸ τῆς ὀριμένης ὥρας. Ὁ Ἰουσοῦφ ἠθέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτοπροσώπως τὸν ἀγαθὸν χωριμὸν ὅστις ἐδέχθη καὶ περιέθαλψε τὴν Ἄλῃν καὶ τὴν κόρην του· τῷ ἔδωκε τὸ βαλάντιον πλῆρες χρυσοῦ πρὸς ἀνταμοισθῆν τῆς φιλοφροσύνης του. Οὐδὲν ἐλευθερώτερον εὐτυχῶς ἀνθρώπου. Τὸ *Θεὸς ἰγνητρον τῶν ὀφθαλμῶν*, παρουσιασθεῖσα εἰς τὸν κυνηγόν

τοῦ ἔρους καὶ μαθοῦσα τὰ σχῆδια τοῦ Ἰουσοῦφ, εἶπεν ὅτι τὸ πρόμιστον καθῆκον θυγατρὸς εἶναι ἢ ὑπακοὴ εἰς τὸν πατέρα. Εἰς παρομοίαις περιπτώσεσι λέγουσιν, ὅτι ἐν Τουρκίᾳ αἱ νεάνιδες δεικνύουσι πάντοτε εὐπειθειαν ἀπαράμιλλον εἰς τοὺς γονεῖς των.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὅπως οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀργοπορήσωσιν, ἔλαβον τὴν εἰς Δαμασκὸν ἀγούσαν. Οἱ ἵπποι ἦσαν ταχεῖς, καὶ πρὸ τοῦ τέλους τῆς δευτέρας ἡμέρας ἐφθάσαν εἰς τὴν πόλιν. Ὁ Ἰουσοῦφ ἠθέλησε ἀμέσως νὰ παρουσιάσῃ τὴν μελλοντοφύον του εἰς τὴν μητέρα του. Πῶσον δ' ἔχρη ἡ σουλτάνα εἶναι περιττὸν νὰ τὸ εἴπωμεν. Μετὰ τὰς πρώτας θωπείας δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ, ἀλλὰ ἔτρεξεν εἰς τὸν συζυγόν τῆς, καὶ ὅπως τῷ δείξῃ ὅτι εἶχε πλείοτερον αὐτοῦ πνεῦμα, τῷ ἀπεκάλυψε χαίρουσα τὴν καταγωγὴν τῆς ὠραίας νέμφης των.

— Μὰ τὸν Ἄλλᾶχ! ἀνεφώνησεν ὁ πασᾶς, θωπεύων τὴν μακρὰν αὐτοῦ γενειάδα, ὅπως λάβῃ στάσιν σοβαρὰν καὶ ἀποκρίψῃ τὴν ταραχὴν του· καὶ στοχάζεσαι, κυρία, ὅτι αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγεις, ἐγὼ δὲν τὸ ἐγνώριζα; Καὶ ὅλ' ἐδίδον ποτὲ τὴν συγκαταθέσιν μου εἰς τὸν γάμον, ἐάν δὲν ἦμην ἐν γνώσει τοῦ μυστικοῦ, τὸ ὅποιον τόσον σὲ ἐξέπληξε; Μάθε λοιπὸν πῶς, ὅταν ἦναι κἀνεὶς πασᾶς, γνωρίζει τὰ πάντα.

Ταῦτα εἰπὼν, εἰσῆλθε πάραυτα εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὅπως γράψῃ εἰς τὸν σουλτάνον νὰ τὸν διατάξῃ τι νὰ κάμῃ τὸν Ἄλῃν. Διότι δὲν εἶχε ποσῶς κατὰ νοῦν νὰ δυσχεραστήσῃ τὸν μέγαν Παδισᾶχ διὰ τὰ μαυρὰ μᾶτια δύο ἐξορίστων. Ἢ νεότης ἐνασμενίζεται εἰς τὰς διαφόρους περιπετείας τοῦ βίου, ἀλλ' ὁ πασᾶς ἦτο ἀνὴρ σπουδαῖος καὶ ἐνδιεφερέτω μέγας νὰ ζῆσῃ καὶ ν' ἀποθάνῃ πασᾶς.

Ὅλοι οἱ σουλτάνοι ἀγαπᾶσι τὰς ἱστορίας, ἐάν δώσωμεν πίστιν εἰς τὴν *Καλιμᾶν*. Ὁ δὲ προστάτης τοῦ Ἄλῃ εἶχε διατηρήσει τὸν χαρακτῆρα τῶν προκατόχων του. Ἐστειλεν ἐπίτηδες πλοῖον εἰς Συρίαν, ἵνα τῷ φέρῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸν πρῶτον διοικητὴν τοῦ Βαγδατίου. Ὁ Ἄλῃς βακένδυτος καὶ τὴν ποιμενικὴν καλὰ ἔραπα κρατῶν, ὠδηγήθη εἰς τὸ σεράγιον, καὶ ἐνώπιον πολυπληθοῦς ὀμηγύρου ἐσεγε τὴν δόξαν νὰ διασκεδάσῃ τὸν κύριόν του καὶ σουλτάνον του ἐπὶ ὀλόκληρον δειλινόν.

Ἄμα ὁ Ἄλῃς ἀπεπεράτωσε τὴν διηγήσιν του καὶ ὁ σουλτάνος διέταξε νὰ τὸν περιβάλωσι διὰ τιμητικοῦ *καφανίου*. Ἀπὸ πασῶν ἢ αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸν ἔκαμε βοσκόν· ἦδη δὲ, θέλουσα νὰ ἐκπλήξῃ τὸν κόσμον διὰ νέου θαύματος τῆς παντοδυναμίας τῆς, ἀπὸ βοσκὸν τὸν ἔκαμνε πάλιν πασᾶν.

Εἰς τοιαύτην περιφανῆ ἐνδειξίν· εὐνοίας ἀπασα ἢ αὐτῆ ἐπευρότησεν. Ὁ Ἄλῃς ὅμως ἐρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ σουλτάνου, ὅπως ἀ-

ποποιηθή τιμήν, μηδὲν ἐνέχουσιν γόητρον δι' αὐτὸν πλέον. Δὲν ἤθελεν, ἔλεγε, νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον ν' ἀπαρέσῃ καὶ ἐκ δευτέρου εἰς τὸν κυριαρχῆν τοῦ κόσμου, καὶ ἐξητέτο ὅπως ἀφελθῆ νὰ γηράσῃ ἐν ἀφανείᾳ, εὐλογῶν τὴν γενναίαν χεῖρα, ἣτις ἐξήγαγεν αὐτὸν ἐκ τῆς ἀβύσσου, εἰς ἣν δικαίως εἶχεν ἐμπέσει.

Ἡ τὸλμη τοῦ Ἀλῆ ἐτρόμαξε τοὺς παρευρισκομένους, ἀλλ' ὁ σουλτάνος ἐμειδίασεν.

— Ὁ Θεὸς εἶναι μέγας, ἐφώνησε, καὶ καθ' ἑκάστην νέαν μᾶς ἐπιφυλάττει ἐκπληξίν. Εἴκοσι χρόνους εἶμαι σουλτάνος καὶ πρώτην ἤδη φοράν ὑπήκοός μου ἐξαιτέται νὰ μὴ τῷ δοθῆ οὐδὲν ἀξίωμα. Διὰ τὸ σπάνιον τοῦ πράγματος, Ἀλῆ, ἐκπληρωθῆτω ἡ αἰτήσις σου. Ἀπαιτῶ μόνον παρὰ σοῦ νὰ δεχθῆς ἐν δώρον χιλίων πουγγίων, διότι δὲν θέλω νὰ μὲ ἀφίσῃ κανεὶς μὲ κενὰς τὰς χεῖρας.

Ἐπιστρέψας εἰς Δαμασκόν, ὁ Ἀλῆς ἠγόρασεν ὠραῖόν τινα κήπον, βρισθόντα πορτοκαλεῶν, κινεῶν, δαμασκηνῶν καὶ ἀμπέλων. Ἡ μόνη δὲ διασκεδασίς του συνίστατο εἰς τὸ νὰ σκάπτῃ, νὰ σκαλίξῃ, νὰ ποτίξῃ, νὰ κλαδεύῃ τὴν ἐσπέραν κατεκλίνετο κεμηκῶς τὸ σῶμα καὶ ἤρεμον ἔχων τὴν ψυχὴν τὴν δὲ πρῶταν ἠγείρετο εὐδιάθετος τὸ σῶμα καὶ μὲ καρδίαν ἐλαφράν.

Τὸ Θεόληγον τῶν ὀφθαλμῶν ἔτεκε τρεῖς υἱοὺς, ὠραιότερους τῆς μητρός των. Ὁ γέρον Ἀλῆς ἐπεμελήθη τῆς ἀνατροφῆς αὐτῶν. Ἐδίδαξε καὶ τοὺς τρεῖς τὴν γεωπονίαν, εἰς ἕνα δ' ἕκαστον ἀνὰ μίαν τέχνην. Ὅπως δὲ ἐγχαράξῃ εἰς τὰς καρδίας των τὰ διδάγματα, ἄτινα ἐκ τῆς ἐξορίας ἐπορίσθη, ὁ Ἀλῆς ἀπετύπωσεν ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς οἰκίας καὶ τοῦ κήπου τοῦ τὰ ὠραιότερα χωρία τοῦ Κορανίου, ὑπεράνω δὲ τούτων ἔθεσε τ' ἀκόλουθα συνετὰ γνωμικὰ, τὰ ὁποῖα καὶ ὁ Προφήτης αὐτὸς ἠδύνατο νὰ θεωρήσῃ ὡς ἴδια. Ἡ ἐργασία εἶναι ὁ μόνος θησαυρός, ὁ μὴδέποτε ἀπολλύμενος. — *Αἱ χεῖρες αἱ ἐργαζόμεναι οὐδέποτε ἐπαιτοῦσιν.* — *Ὅταν κατανοήσῃς τί ἀπαιτεῖται πρὸς ἀπόκτησιν ἐνός παρὰ, θὰ σέβησαι τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν κόπον τοῦ ἀλλοῦ.* — *Ἡ ἐργασία φέρει ὕψιστον, σοφίαν καὶ χαράν.* — *Ἐργασία καὶ πλῆθις οὐδέποτε κατάρκουν ὑπὸ τῆς αὐτῆς στήνῃ.*

ὑπὸ τοιούτων σοφῶν διδαγμάτων ἐμφορούμενοι ἐμεγάλωσαν οἱ τρεῖς υἱοὶ τοῦ Θεόληγον τῶν ὀφθαλμῶν. Πάντες ἐγένοντο πασάδες. Ἐπωφελήθησαν τῶν διδαγμάτων τοῦ πάππου των; Πιθανόν, καὶ τοὶ τὰ τουρκικὰ χρονικὰ οὐδαμῶς ποιοῦσι μνείαν τούτου. Ἐν τούτοις τὰ πρῶτα τῆς νεότητος μαθήματα δυσκόλως λησμονοῦνται καὶ εἰς τὴν ἀνατροφὴν, ἣν ἐλάβομεν, ἀφείλομεν τὰ τρία τέταρτα τῶν ἐλαττωμάτων μας καὶ τὸ ἕμισυ τῶν ἀρετῶν μας. Ἄς ἐνθυμηθῶμεν τί ἀφείλομεν εἰς τοὺς γονεῖς ἡμῶν καὶ

1. 350 περίπου χιλ. δραχμῶν.

ἄς συλλογισθῶμεν ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον οἱ κακοὶ καὶ οἱ πασάδες εἶναι παιδία κακῶς ἀνατετραμμένα.

N. Γ. Π.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΒΕΛΟΝΗ

— Ἀφῆσε, καλὲ, διὰ μίαν βελόνην κάμνεις ἔτσι! ἔλεγεν ἡ μικρὰ Μαρία πρὸς τὸν ἀδελφόν της Γεώργιον, ὁ ὁποῖος εἶχε χωθῆ ὑπὸ τὴν τράπεζαν διὰ νὰ εὐρῆ τὴν βελόνην, ἣτις τῆς εἶχε πέσει.

Ὁ Κ. Ἀστυκός, ὅστις καθήμενος ἀναπαυτικὰ εἰς τὴν πολυθρόναν του ἀνεγίνωσκε τὴν ἐφημερίδα του, ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν ἕκτα ἤκουσε τὴν ἐπιφώνησιν τῆς θυγατρὸς του.

— Διὰ μίαν βελόνην! ἔτσι; ἔστράφη λέγων πρὸς τὴν Μαρίαν ἂν ἤξευρες πόση ἐπιμέλεια καὶ πόση ὑπομονὴ ἐχρειάσθη διὰ νὰ κατασκευασθῇ αὐτὴ ἡ βελόνη, δὲν θὰ ὠμίλεις μὲ τὴν περιφρόνησιν δι' αὐτήν. Πόσοι ἐργάται νομίζεις ὅτι χρειάζονται διὰ νὰ κάμωσι μίαν βελόνην;

— Εὐρὺ καὶ ἐγὼ, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, πιστεύω ὅτι ἕνας, δύο τὸ πολὺ, φθάνουν.

— Σοῦ λέγω λοιπὸν ὅτι εἶσαι ἀπατημένη, διότι ἂν λογαριάσῃς ἀπὸ τὴν κατασκευὴν τοῦ σύρματος, ἕως εἰς τὸ δίπλωμα τῶν μικρῶν φακέλων, οἱ ὁποῖοι περιέχουν τὰς βελόνας, κάθε ἕν ἀπὸ τὰ μικρὰ αὐτὰ καὶ λεπτὰ ἐργαλεῖα περὶ ἀπὸ τὰς χεῖρας ἑκατῶν εἰκοσίων ἐργατῶν κατὰ μέσον ὄρον.

— Ἄ! σὲ παρακαλῶ, πατέρα, ἐφώνησεν ὁ Γεώργιος, ἐξήγησέ μου πῶς ἐν τῶσον ἀσήμαντον πρᾶγμα χρειάζεται τόσην ἐργασίαν.

— Εὐχαρίστως, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Ἀστυκός, ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ μάθῃς ὅτι ἡ βελόνη ἔχει μόνον δὲν εἶνε πρᾶγμα ἀσήμαντον, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας εἶνε ἐν ἐκ τῶν σημαντικωτέρων ἐργαλείων, τὰ ὁποῖα ἐφεῦρεν ὁ ἀνθρώπινος νοῦς καὶ ἐν ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα περισσότερον ἐβοήθησαν τὸν ἀνθρώπου νὰ ὑψωθῆ ὑπεράνω τοῦ κτήνους. Πῶς ἄλλως ἠμπόρει ὁ ἀνθρώπος νὰ τελειοποιήσῃ τὴν ἐνδυμασίαν του, νὰ συρράπτῃ τὰ χωρισμένα κομμάτια καὶ νὰ τὰ κάμῃ ἐνδυμα; Πόσα λεπτότατα κεντήματα, πόσα ὠραῖα πράγματα δὲν γίνονται διὰ τῆς βελόνης καὶ εἰς πόσας πτωχὰς δὲν παρέχει αὐτὴ ἐργασίαν καὶ ἐπομένως τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον!

Τὸ πρῶτον μέρος τῆς κατασκευῆς τῶν βελόνων συνίσταται εἰς τὸ νὰ γείνη ἐκ τοῦ σιδήρου τὸ λεγόμενον σύρμα. Ἀγοράζει ὁ κατασκευαστὴς ῥάβδους ἀκατεργάστου σιδήρου καὶ χύνει αὐτὰς διὰ μέσου χαλυβδίνων πλακῶν διατρυπημένων. Αἱ πλάκες αὗται ἔχουσι τρύπας αἱ μὲν μεγάλας, ἄλλαι μικροτέρας, ἄλλαι θαυμάσιον πάλιν μικροτέρας καὶ οὕτως ἐφεξῆς, ὥστε διαπερᾶται ὁ σιδηρὸς δι' ὧν, ἕως οὗ τὸ παραγόμενον σύρμα,

τὸ ὁποῖον λέγεται οὕτω διότι σύρεται τρόπον τινὰ ὁ σιδηρὸς διὰ τῶν πλακῶν ἐκείνων, λάβῃ τὴν ἀπαιτουμένην διάμετρον. Τότε δὲ περιτυλίσσεται τὸ σύρμα ὀλόγυρα εἰς μεγάλην κουβαρίστραν, τὴν ὁποῖαν οἱ τεχνῖται ὀνομάζουν τύμπανον.

Οἱ κύλινδροι οὗτοι ἐπιμελῶς τακτοποιοῦνται κατὰ μεγέθη, ἔπειτα δὲ κόπτονται εἰς δύο, εἰς τρόπον ὅστε νὰ ἀποτελέσωσι δύο δέσμας ἴσας κατὰ τὸ μήκος. Ὁ ἐργάτης λαμβάνει τότε μίαν δέσμην ἐκ τῶν δύο καὶ τὴν πλησιάζει εἰς μηχανὴν ὀπλισμένην μὲ φαλίδιον κινούμενον διὰ τοῦ ἀτμοῦ, τὰ ὁποῖα κόπτουσι τὸ σύρμα εἰς κομμάτια μακρὰ, ὅσον δύο βελόνας. Ἐμπορεῖς δὲ νὰ φαντασθῆς πόση δύναμιν ἔχει αὕτη ἡ μηχανή, ἕκτα μάθης ὅτι εἰς μίαν ἡμέραν ἐκ δέκα ὄρων δύναται νὰ προτομαῖ 800,000 βελόνας.

— Τί λές, διέκοψεν ἡ μικρὰ Μαρία, 800,000 βελόνας εἰς μίαν ἡμέραν;

— Καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ἀκόμη τίποτε. Ὑπάρχουσι καταστήματα, τὰ ὁποῖα κατασκευάζουν ἕως 100 ἑκατομμύρια βελόνας τὴν ἑβδομάδα.

Τὰ κομμάτια τοῦ σύρματος, τὰ περνοῦν ἔπειτα δι' ἄλλης μηχανῆς, ἡ ὁποία χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ τὰ ἰσάξῃ, διότι εἶνε λυγισμένα καὶ ἐξ αἰτίας τῆς περιτυλίξεως τῶν ὀλόγυρα εἰς τὸ τύμπανον καὶ ἐξ αἰτίας τῶν φαλιδίων, τὰ ὁποῖα τὰ ἔκοψαν. Διὰ νὰ ἰσάξουν δὲ τὰ κομμάτια αὐτὰ, τὰ ἐνόησαν εἰς δέματα ἐκ 5 ἕως 6,000, τὰ ὁποῖα περιδέδονται μὲ σιδηρὰ δακτύλια καὶ τὰ υποβάλλουν ἔπειτα εἰς πολὺ δυνατὴν πίεσιν. Ἀφ' οὗ γείνη καὶ ἡ ἐργασία αὕτη, τότε παραλαμβάνουν τὰς βελόνας οἱ λεγόμενοι ἀκονισταί. Οἱ ἐργάται οὗτοι, τρίβοντες τὰς ἄκρας τῶν βελόνων εἰς μικρὰν μύλην, σχηματίζουν τὴν αἰχμὴν. Ὁ ἀκονιστὴς λαμβάνει μίαν φοῦκταν βελόνων, τὰς ὁποίας διὰ μιᾶς υποβάλλει εἰς τὴν μύλην, προσέχων πάντοτε νὰ δίδῃ εἰς αὐτὰς διὰ τῶν δακτύλων περιστροφικὴν κίνησιν.

— Μεταχειρίζονται τάχα καὶ νερὸν δι' αὐτὸ τὸ ἀκόνισμα; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος.

— Ὅχι, διότι τὸ νερὸν θὰ ἔκαμνε τὰς βελόνας νὰ σκουριασούν.

Ἡ αἰχμὴ τῆς βελόνης τριβομένη εἰς τὴν μύλην σπινθηροβολεῖ, ἀκονίζεται, μηχανοῦται καὶ γίνεται τέλος τῷ ὄντι αἰχμὴ βελόνης. Ἡ ἐργασία αὕτη ἦτο πρὶν λίαν ἐπικίνδυνος καὶ σχεδὸν θανατηφόρος. Πολλοὶ ἐργάται ἐκ τούτου ἀπολέσθησαν. Καὶ τῷ ὄντι λεπτοτάτη κόνις ἀμμόλιθου καὶ χάλυθδος, ἀδιόρατος σχεδὸν ἀναπληρᾷ ἐπὶ τῶν δακτύλων τοῦ ἀκονίζοντος καὶ εἰσδύουσα εἰς τοὺς πνεύμονας αὐτοῦ τῷ ἐπιφέρει ἀφεικτως φθίσην. Χιλιάδες νέων ἀπὸ ἑκκοσι μέχρις εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἡλικίας ἐγένοντο θύματα.

Ἐτύχως εὐφυῆς τις μηχανικός, ὁ Ἀγγλος Γεώργιος Πρίορ, ἐφεῦρεν ἐν ἔτει 1809 μηχανήμα ἀπλούστατον καὶ ὀλιγοδάπανον, δι' οὗ μετριάζονται τὰ κακὰ, τὰ ὁποῖα προξενεῖ ἡ κόνις. Τὸ μηχανήμα τοῦτο οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ μέγα φουερόν τοῦ ὁποῖου τὸ φύσημα διευθύνεται πρὸς τὴν μύλην. Τοιοῦτοτρόπως ἡ φθοροποιὸς κόνις διώκεται μακρὰν καὶ δὲν βλάπτει τὸν ἐργάτην.

Εἰς μερικὰ καταστήματα, ἡ τρύπα τῆς βελόνης γίνεται ἀμέσως εἰς τὸ κομμάτιον τοῦ σύρματος, τὸ ὁποῖον, ὅπως εἶπομεν, εἶνε μακρὸν ὡς δύο βελόνας συνήθως ἑμῶς πρῶτον κόπτεται ἡ βελόνη καὶ ἔπειτα τρυπᾶται.

Προτοῦ ὅμως τρυπηθῆ, πρέπει πρῶτον νὰ πλατυνθῇ καὶ νὰ γείνη λεῖα ἡ κεφαλὴ τῆς, διότι ἄλλως αἱ τραχύτητες, τὰς ὁποίας ἐπέφερον ἐπ' αὐτῆς τὸ φαλίδιον, θὰ διέσχιζον ἔπειτα τὸ ὕφασμα τὸ ὁποῖον διὰ τῆς βελόνης θὰ ῥάπτηται. Ὁ ἐργάτης ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ἐργασίαν ταύτην λαμβάνει εἴκοσι περίπου βελόνας καὶ τὰς τοποθετεῖ κατὰ σειρὰν ἐπάνω εἰς μικρὸν ἄμμον, τότε δὲ διὰ μιᾶς σφυρίας πλατύνης ἔλα τὰ κεφαλῆκια τῶν βελόνων. Ἐκείθεν τὰς λαμβάνει ἄλλος ἐργάτης καὶ τὰς θέτει ἐντὸς φούρνου (έλινο), ὅπου θερμαίνονται καὶ ἔπειτα θαυμάσιον ψυχραίνονται πάλιν. Ἡ ἐργασία αὕτη ἔχει σκοπὸν νὰ καταστήσῃ τὰς βελόνας μάλλον εὐκόλους εἰς τὸ σφυρηλάτημα καὶ ὀλιγώτερον ὑποκειμένους εἰς τὸ σπάσιμον.

Αἱ βελόνας διατρυπῶνται ἐνίοτε διὰ μηχανῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὅμως διὰ τῆς χειρὸς. Συνήθως ἔχουσιν εἰς τὰ καταστήματα παιδία διὰ νὰ ἐκτελῶσι τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, ἡ ὁποία γίνεται ὡς ἐξῆς: τοποθετεῖται ἡ βελόνη ἐπάνω εἰς μαλὸβδινον ἀμμόνιον καὶ κατασκευάζεται ἡ τρύπα διὰ τρυπανίου καὶ σφυρίου, πρῶτον ἐκ τοῦ ἐνός καὶ ἔπειτα ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους. Τὰ παιδία ταῦτα ἀποκτῶσι ταχέως ἀξιοθαύμαστον ἀκρίθειαν καὶ μεγίστην ταχύτητα. Πολλάκις, ὅταν ἔξοι ἐπισκέπτωνται τὰ βελονοποιεῖα, διὰ νὰ δειξῶσι τὴν ἐπιτηδειότητά των θέτουσι τρίγα ἐπὶ τοῦ ἀμμονίου καὶ μὲ μίαν σφυρίαν τὴν διατρυπᾶσι.

Μετὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ τρυπήματος παραλαμβάνει τὴν βελόνην ἄλλος ἐργάτης καὶ δι' ἰδιαίτερου ἐργαλείου κατασκευάζει τὸ ἐξέχον ἐκεῖνο χεῖλος, τὸ ὁποῖον περικυκλῶνει τὴν τρύπαν καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου εὐκόλως περᾷ ἡ κλωστή. Τοιοῦτοτρόπως ἡ βελόνη γίνεται τελεία. Ἀκόμη ὅμως δὲν εἶνε καιρὸς νὰ παραδοθῇ εἰς τὸ ἐμπόριον. Ὑπολείπεται τὸ λεγόμενον στόμωμα. Διὰ νὰ στομωθῇ ἡ βελόνη, πυρόνεται ἕως νὰ κοκκινήσῃ καὶ ἔπειτα ῥίπτεται εἰς ἀγγεῖον γεμάτον ψυχροῦ ὕδατος, ἔπειτα λειάνεται μὲ κόνιν σμύριδος καὶ τέλος καθαρίζεται. Δι' ἑκάστην δι' ἐκ τῶν ἐργασιῶν τούτων ἡ βελόνη διέρχεται ἀπὸ τῶν χειρῶν πολλῶν ἐργατῶν.

Ἄφ' οὗ πάντα ταῦτα τελειώσουν διαχωρίζονται αἱ θελόνη ἀναλόγως τοῦ μεγέθους των καὶ ἐγκλιούνται εἰς τοὺς γνωστοὺς μικροὺς φακέλους ἀνὰ δωδεκάδα ἢ ἀνὰ δύο δωδεκάδας. Ἄν καὶ τόση ἐργασία ἀπαιτῆται διὰ τὴν κατασκευὴν μιᾶς θελόνης, ἡ ἀξία ὅμως αὐτῆς εἶνε σχετικῶς ἐλαχίστη τοῦτο κατορθώθη χάρις εἰς τὴν τακτοποίησιν καὶ τὸν καταμερισμὸν τῆς ἐργασίας, διότι ἐὰν ἐκατὸν ἐργάται εἰς τὸ διάστημα μιᾶς ἡμέρας κατασκευάζουσι πολλὰς ἑκατοντάδας χιλιᾶδων θελονῶν, μόλις εἰς ἄνθρωπος, ἐὰν ἕκαστος μόνος του ὄλην τὴν ἐργασίαν, ὅσον ἱκανὸς καὶ ἂν ἦνε, θὰ ἠδύνατο νὰ κατασκευάσῃ ἐν διαστήματι δέκα ὥρῶν μίαν δωδεκάδα.

Ἡ ἐφεύρεσις τῆς θελόνης, ἐξ οἰοῦδήποτε μετάλλου, ἀνέρχεται εἰς χρόνους πολὺ παλαιούς. Κατὰ τὸ ἔτος μόνον 1370 γίνεται ἡ πρώτη μνεία καταστήματος, ἐν ᾧ κατασκευάζονται χαλύβδινοι θελόνη, ἦτο δὲ τοῦτο ἐν Νυρεμβέργῃ τῆς Βαυαρίας. Ἐξ αὐτοῦ ἐπρομηθεύετο ἡ Εὐρώπη πᾶσα. Ἡ βιομηχανία αὕτη εἰσῆλθον τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐν ἔτει 1543, εἰς δὲ τὴν Γαλλίαν πολὺ ἑραδύτερον, κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ III' αἰῶνος. Τὰ τελειότερα θελονοποιεῖα εἶνε τὰ νῦν τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, καλῆτεραι δὲ θελόνη θεωροῦνται αἱ ἀγγλικαὶ τῆς Βερμινγχαμψ.

II.

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΜΑΙΟΣ

* Ὁ Μάης ἔχει τ' ὄνομα κ' ὁ Ἀπρίλης τὰ λουλούδια.

* Καίριος πουλεῖ τὰ λάχανα κ' ὁ Μάης τὰ λουλούδια.

* Ὁ Μάης ἔχει τ' ὄνομα κ' ὁ Θεριστής (Ἰούnius) τὴν πεινα.

* Ὡς τὸ κατηραμένο τόπο τὸ Μάη τὸ μῆνα βρέχει.

Τὴν αὐτὴν ἰδέαν, περὶ τοῦ ἐπιπλαβοῦς τῆς βροχῆς εἰς τὴν γεωργίαν κατὰ τὸν Μάιον, ἐκφράζουσι καὶ αἱ ἀκόλουθοι παροιμίαι:

* Ἐν ἔσπερε δὲν ἔβρεχε καὶ τὸ Μάη ἐχίονιζε (ἢ ἐβροσολόγα).

* Μάιος ἄβροχος, χρονὸς εὐτυχισμένη. Παροιμία ἐν Πάτραις καὶ ἐν Ἡλείᾳ λεγομένη. Μάιος ἄβροχος, μουστος ἄμετρος,

ἢ ἄλλως:

* Μάης ἄβροχος, τρυγητὴς χαρούμενος.

* Τὸ Μάη τῆς νύχτας τὸ νερὸ τ' ἀλάφια ξεμονίξει. Ξεμονίξει ταυτόσημον κατὰ τινὰς τῶ κατστρέφει, ἐπιφέρει τὸν θάνατον.

Καὶ κεφάλι τὸ Μάη βάζει σῆρι καὶ τὸν Ἀβγουστο κρασί. Ἐπὶ τῶν προῶρων καὶ ἀκαταλλήλως γενομένων γεωπονικῶν ἐργασιῶν.

* Μαθημένο 'ναὶ τὸ ἀρνὶ νὰ κουρεύεται τὸ Μάη. Οἱ ποιμένες, οἵτινες ἐκ τῶν χειμαδίων ἐπανακάμπουσι εἰς τὰς ὄρεινὰς νομάς ἀπὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Γεωργίου, κείρουσι συνήθως τὰ πρόβατά των περὶ τὰ τέλη Μαίου, ἀπὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ μετέπειτα. Ἡ παροιμία αὕτη λέγεται καὶ μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν συνευθισμένων νὰ ταλαιπωρῶνται καὶ νὰ πάσχουσι.

* Ἄρνια καὶ ἐρίφια τὸ Μάη τὸ μῆνα δείχνου.

* Ζῆσε, μαυρὶ μου, νὰ φῆς τὸ Μάη χλόη.

ἢ ἄλλως: Ζῆσε, μαυρὶ μου, νὰ φῆς τὸ Μάη τριφύλι καὶ τὸν Ἀβγουστο σταφύλι.

ἢ καὶ ἀπλῶς: Ζῆσε, μαυρὶ μου, νὰ φῆς τριφύλι.

Παροιμία λεγομένη μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν ὑπισχυομένων πολλὰ διὰ τὸ μέλλον εἰς τοὺς ἔχοντες χρεῖαν ἀμέσου καὶ ταχείας συνδρομῆς.

* Ὅσοι μῆνες ἔχουν βῶ, τὸ κρασί δίχως νερό. Ὅσοι μῆνες δὲν ἔχουν βῶ, τὸ κρασί μὲ τὸ νερό καὶ ἄλλως:

Τὸ μῆνα 'ποῦ δὲν ἔχει βῶ πίνε κρασί μὲ τὸ νερό.

* Ἦτοι, κατὰ τοὺς μῆνας Σεπτέμβριον, Ὀκτώβριον, Νοέμβριον, Δεκέμβριον, Ἰανουάριον, Φεβρουάριον, Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον, ὁ οἶνος ὠφελει πινόμενος ἄκατος, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς ἐπιλοίπους, στερουμένους τοῦ γράμματος βῶ, καλῶν εἶναι νὰ συγκεράννυται μὲθ' ὕδατος.

* Τὸ Μάη πίνε τὸ νερὸ, τὸ Θεριστὴ τὸ 'ξίδι, τὸν Ἀλωνάρον τὸ κρασί νὰ ἴδῃς τὸ παλληκάρι.

Διαιτητικὸν παράγγελμα, οὗ ἄγνωστος ὁ λόγος.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΔΑΝΙΚΑ

Ἡ ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΑ

* Ἦτο μίαν φορὰν μίαν σακκορράφα, καὶ ἐφαντάζετο ὅτι ἦτο ὠραία. Ἦθελε νὰ περνᾷ διὰ θελόνη τοῦ κεντήματος.

— Προσέχετε, κρατεῖτέ με σφικτὰ, ἔλεγεν εἰς τὰ δάκτυλα, τὰ ὅποια τὴν ἐκρατοῦσαν. Μὴ μὲ ἀφήσετε νὰ πῆσω κατὰ γῆς, καὶ ἔπειτα δὲν θὰ ἠμπορεῖτε νὰ μὲ εὕρητε. Εἶμαι τόσοσιν λεπτή!

Αὐτὰ ἔλεγεν ἡ σακκορράφα εἰς τὰ δάκτυλα, τὰ ὅποια τὴν ἐκρατοῦσαν περικαμένην μὲ βάρμυκα χονδρὸν καὶ χωρὶς κόμπου εἰς τὴν ἀκρὰν.

Καὶ ἐτρυπούσαν τὰ δάκτυλα μὲ τὴν σακκορράφαν τὸ παπούτσι τῆς μαγειρίσσης, τὸ ὅποιον εἶχε σκάσει καὶ ἔπρεπε νὰ βαφθῇ.

— Αὐτὴ εἶναι πρόστυχη ἐργασία, ἔλεγεν ἡ σακκορράφα. Δὲν ἠμπορᾷ νὰ τρυπήσω αὐτὸ τὸ δέριμα. Θὰ σπάσω! Θὰ σπάσω!

Καὶ τῷ ὄντι ἔσπασε.

— Δὲν τὸ ἔλεγα; εἶπεν ἡ σακκορράφα. Εἶμαι τόσοσιν λεπτή.

Τὰ δὲ δάκτυλα εἶπαν:

— Χωρὶς μύτην θελόνη δὲν ἀξίζει. Εἶναι διὰ πέταμα.

* Ἄλλ' ἀντὶ νὰ τὴν πετάξῃ, ἡ μαγειρίσσα ἔσταξε βουλοκέρι εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς σπασμένης σακκορράφης, καὶ ἔπειτα ἐκάρφωσε μὲ αὐτὴν τὸ μανδῆλι τὶς εἰς τὸ στήθος τῆς.

— Λοιπὸν, ἔγεινα καρφίτσα τώρα, εἶπεν ἡ σακκορράφα. Ἐγὼ τὸ ἤξευρα ὅτι καὶ θὰ γελῶ μίαν ἡμέραν! Ὅταν κανεὶς τὸ ἔχει μέσα του, θὰ ὑπάγῃ ἐμπρός, ὅπως καὶ ἂν γυρίσουν τὰ πράγματα.

Καὶ ἐγελοῦσε μέσα τῆς ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ πότε γελᾷ μίαν σακκορράφα. Καὶ ἀπὸ τὸ στήθος τῆς μαγειρίσσης ἐκίπταζεν ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, κορδωμένη καὶ ὑπερήφανη.

— Τοῦ λόγου σου τί εἶσαι; ἠρώτησε τὴν γειτόνισσάν τῆς, τὴν μικρὰν καρφίτσαν. Εἶσαι ἀπὸ μάλαγμα; Μοῦ ἀρέσει ἡ περιεργὴ κεφαλὴ σου. Κρίμα μόνον ὅτι εἶσαι τόσοσιν μικρὰ. Ἄλλὰ δὲν εἶναι τοῦ καθενὸς νὰ ἔχῃ κεφαλὴν ἀπὸ βουλοκέρι.

Διὰ νὰ εἴπῃ ὅμως αὐτὰ ἡ σακκορράφα ἐτεντάθη τόσοσιν, ὥστε ἐξεκαρφώθη ἀπὸ τὸ μανδῆλι καὶ ἔπασεν εἰς τὸν νεροχύτην, ὅπου ἡ μαγειρίσσα ἐξέπλυε τὰ πινάκια.

— Καὶ τώρα! εἶπεν ἡ πτωχὴ σακκορράφα. Τώρα; Καλὸν κατεῦδιον! Φθάνει μόνον νὰ μὴ χαθῶ.

Καὶ πραγματικῶς ἐχάθη, καὶ μὲ τὰ ἀκάθαρτα νερὰ κατήντησεν ἀπὸ τὸν νεροχύτην νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸ αὐλάκι τοῦ δρόμου.

Εἶμαι παραπολὺ καλὴ διὰ τὸν κόσμον, ἔλεγεν. Ἄλλ' ἐγὼ ἤξεύρω τί ἀξίζω, καὶ ποῖα εἶμαι, καὶ ἄς εὐρίσκωμαι εἰς τὸ αὐλάκι.

Δὲν ἔχασε τῷ ὄντι μῆτε τὴν ἀξιοπρέπειαν, μῆτε τὴν εὐθυμίαν τῆς. Καὶ ἔβλεπε λογῆς λογῆς πράγματα νὰ τρέχουν ἀπ' ἐπάνω τῆς εἰς τὸ αὐλάκι; ἄχυρα καὶ ζυλάκια καὶ κομμάτια παλαιῶν ἐφημερίδων.

— Πῶς τρέχουν, ἔλεγεν ἡ σακκορράφα. Καὶ οὕτε τοὺς περνᾷ ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ κάτω! Νᾶ, τώρα περνᾷ ἐν ζυλάκι, καὶ ἄλλο δὲν συλλογίζεται παρὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ δὲν ἐντρέπεται! Ἰδοὺ καὶ ἐν ἄχυρον τώρα. Πῶς στρεφουρίζει! Αἱ! ἔχε τὸν νοῦν σου νὰ μὴ σκαλώσῃς εἰς καμμίαν πέτραν. Νὰ καὶ ἐν κουρελάκι ἀπὸ μίαν ἐφημερίδα. Αἱ ἀνοησίαι ὅσαι

ἦσαν τυπωμέναι ἐπάνω του ἐλητημονήθησαν πρὸ καιροῦ, καὶ ὅμως θαρρεῖ ὅτι καὶ εἶναι καὶ αὐτό! Ἐγὼ δὲ κάθημαι ἐδῶ ἡσυχῇ καὶ ταπεινῇ. Ἄλλὰ ἤξεύρω τὸ τί εἶμαι καὶ τί ἀξίζω!

Μίαν ἡμέραν ἔπασε πλησίον τῆς ἐν κομμάτι βαλίνου ποτηρίου σπασμένον ἄλλ' ἡ σακκορράφα τὸ εἶδε νὰ λάμπῃ καὶ ν' ἀστράπτῃ, ὥστε τὸ ἔλαβεν εἰς ὑπόληψιν καὶ ἔπιασεν ὀμιλίας μαζὴ του.

— Ἐγὼ εἶμαι καρφίτσα, εἶπε. Τοῦ λόγου σου εἶσαι διαμάντι;

— Μάλιστα, δηλαδή ἀπὸ τὴν ἰδίαν οἰκογένειαν. Καὶ ἐνόμιζαν καὶ τὰ δύο ὅτι ἕκασταν γυναιμιὰν μὲ σημαντικὸν ὑποκειμένον, καὶ ἤρχισαν νὰ ὀμιλοῦν διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ νὰ λέγουν πόσων φαντασμένους καὶ ἐξεππασμένους εἶναι ὁ δεινας καὶ ὁ τάδες.

— Ἐζῆσα εἰς τὸ κουτί μιᾶς κυρίας, ἡ ὁποία ἦτο μαγειρίσσα, ἔλεγεν ἡ σακκορράφα. Ἡ κυρία αὕτη εἶχε πέντε δάκτυλα εἰς κάθε χέρι. Τὰ δάκτυλα αὐτὰ δὲν τὰ εἶχε παρὰ μόνον διὰ νὰ μὲ βάζῃ καὶ νὰ μ' ἐβγάξῃ ἀπὸ τὸ κουτί μου. Ποτέ μου δὲν εἶδα δάκτυλα πλέον φαντασμένα!

— Ἦσαν ἀπὸ γένος; ἠρώτησε τὸ βαλί.

— Ὅχι βέβαια! ἀπεκρίθη ἡ σακκορράφα.

Ἄλλὰ σοῦ εἶχαν μίαν ὑπερηφάνειαν! Ἦσαν ἀπὸ πέντε εἰς κάθε χέρι, καὶ τὰ πέντε ἐνωμένα, ἀλλὰ τὸ καθὲν διαφορετικὸν ἀναστήματος, καὶ τὸ καθὲν μὲ τὴν ἀνοησίαν του. Τὸ πλεον κόντον καὶ χονδρὸν ἔστεικεν ὀλίγον παράμερα ἀπὸ τὰ ἄλλα εἶχε μόνον μίαν κλειδίωσιν καὶ δὲν ἤξευρε νὰ διπλωθῇ παρὰ μίαν μόνον φορὰν, καὶ ὅμως ἔλεγεν, ὅτι, ἂν λείψῃ ἀπὸ ἕνα ἄνδρα, δὲν ἀξίζει πλέον ὁ ἄνδρας ἐκεῖνος διὰ τὸν πόλεμον.

Ὅταν ἐκομπορήμονοῦσεν ὀμιλοῦσεν ἐλληνικὰ, καὶ ἔλεγεν ὅτι ὀνομάζεται ἀντιχειρ. Τὸ κατοπινὸν δάκτυλον ἐχάωντο εἰς τὰ γλοῦκα καὶ εἰς τὰ ζυγά, ὠδηγοῦσε τὸ κονδύλι ὅταν ἔγραφεν, ἔδειχε κάθε τι χωρὶς νὰ ἐντρέπεται, καὶ ἔκαυχάτο ὅτι τὸ λέγουν δεικτῆ. Ἄλλὰ τὰ ἄλλα δάκτυλα τὸν ὀνομάζαν μεταξὺ των *λεχανόν*, τὸ ὅποιον σημαίνει ὅτι γλύφει ὅ,τι εὕρη, καὶ τὸ ἐκαταφρονοῦσαν ἐπειδὴ τὸ ἐζήλευαν. Τὸ τρίτον ἦτο μακρὸ μακρὸ καὶ ὑπερηφανεύετο διὰ τὸ ἀνάστημά του. Τὸ τέταρτον ἐστολλίζετο μὲ μίαν χρυσοῦν ζώνην, τὸ δὲ τελευταῖον ἦτο μικρότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ δὲν ἤξευρε νὰ κάμῃ τίποτε. Καὶ τὰ πέντε δὲ ἄλλο δὲν ἔκαμναν παρὰ νὰ καυχῶνται διὰ τὰ προτερήματά των, τόσοσιν, ὥστε τὰ ἐσιχάθηκα καὶ τὰ πέντε, καὶ ἔφυγα, καὶ εὐρίσκωμαι ἐδῶ ὅπου μὲ βλέπετε.

Ἐκεῖ ἦλθεν ἔξαφνα νερὸν εἰς τὸ αὐλάκι καὶ ἐπλημμύρισε, καὶ τὸ βεῦμα ἐπῆρε τὸ βαλί.

— Πάγει καὶ αὐτὸ, εἶπεν ἡ σακκορράφα. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν σαλεύω ἀπ' ἐδῶ. Εἶμαι πολὺ λεπτή αὐτὸ δὲ εἶναι τὸ προτέρημά μου καὶ τὸ καύχημά μου!

Και ἐκάθητο ἐκεῖ ὑπερήφανα, καὶ ἐσυλλογίζετο τὰ μεγάλατά της.

— Ἄν μ' ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐγεννήθηκα ἀπὸ μίαν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου δὲν θὰ μ' ἐφαίνετο παράξενον. Εἶμαι τόσον λεπτὴ! Καὶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νομίζω ὅτι αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου μὲ ἀναζητοῦν πάντοτε ἐδῶ κάτω. Εἶμαι τόσον λεπτὴ, ὥστε μήτε ἡ μητέρα μου δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὲ διακρίνη.

Μίαν ἡμέραν δύο παιδιὰ τοῦ δρόμου ἤλθαν καὶ ἐσκάλιζαν εἰς τὸ αὐλάκι, ὅπου εὗρισκαν πότε καρφία, πότε κανὲν χάλκινον νόμισμα.

— Ὦχ! ἐφώναξε τὸ ἕν παιδί, διότι ἡ σακκορράφα τοῦ ἐκέντησε τὸ δάκτυλον. Νὰ μία σπασμένη βελόνη.

— Μὲ συμπάθειον, εἶπεν ἡ σακκορράφα. Εἶμαι καρφίτσα!

Ἄλλὰ δὲν τὴν ἤκουσαν τὰ παιδιὰ. Τῆς εἶχε πέσει τὸ βουλοκέρι, τὸ δὲ χρῶμά της εἶχε γείνει κατὰμαυρον ἄλλὰ ἐξηκολούθει νὰ ὑπερηφανεύηται διὰ τὰ προτερήματά της.

— Νὰ ἐν αὐτὸν σπασμένον, ἐφώναξε τὸ ἄλλο παιδί. Ἄς τὴν βάλωμεν μέσα!

— Οἱ τοῖχοι κάτασπροι καὶ ἐγὼ μέσα μαύρη. Αὐτὸ μοῦ ἔρχεται, εἶπεν ἡ σακκορράφα. Θὰ φαντάζω καλὰ μέσα εἰς τὸ αὐτὸν!

Ἐκεῖ διὰ μίαν τὸ παιδί πατεῖ τὸ αὐτὸν, καὶ κρᾶν τὸ σπάνει!

— Ἄλλοιμονον! ἐφώναξεν ἡ σακκορράφα. Τί ἦτο τοῦτο; Θὰ κακοπάθω!

Ἄλλὰ δὲν ἔπαθε τίποτε. Ἐπεσε μόνον ἀπὸ τὸ αὐτὸν καὶ ἐστρώθη κατὰ γῆς, καὶ ἴσως ἀκόμη εὗρισκεται ἐκεῖ ὅπου εἶχε πέσει.¹

ANDERSEN.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

23. — Διὰ τὸ ὕδωρ θερμαίνεται ταχύτερον ἐντὸς ἀγγείου μέλανος, βραδύτερον δὲ εἰς ἀγγεῖον λευκὸν καὶ στιλπνόν;

Διότι ἀγγεῖον μέλαν κεκαλυμμένον ἐξωτερικῶς δι' αἰθέλης ἀπορροφᾷ τελειότερον τὴν θερμότητα, ἀποδίδει δὲ ταύτην πολὺ εὐκόλως. Ἐνῶ ἐν ἀγγεῖον λευκὸν καὶ στιλπνὸν ἀντανάκλῃ μέρος τῆς θερμότητος, ἥτις διασπείρεται μὴ δυναμένη νὰ εἰσέλθῃ καὶ θερμάνῃ τὸ ὕδωρ.

24. — Διατί ὅταν φυσῶμεν ἐπὶ πεπυρακτωμένων ἀνθρώπων, ἡ καθύπευθεν γίνεται δραστηριωτέρα;

Διότι διὰ τοῦ φυσασμοῦ ἀποστέλλομεν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων περισσότερον ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, καὶ ἐπομένως πλείονον ὀξυγόνον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ τροφή τοῦ πυρός.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑ ΠΕΡΣΙΚΟΝ

Ἄνθρωπε! Μιμήθητι τὴν ὄρνιθα ἥτις, ἀφοῦ πῆλ, ἀνυψοῖ τὴν κεφαλὴν πρὸς οὐρανὸν διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς.

1. Ντιόρρ. Α. Βυίλλ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἐξήνησαν ἀκόμη οὐδὲ πολλοστημόριον τῶν ἀπίστων ἀληθειῶν ὅσας ὁ χριστιανισμὸς κυφορεῖ ἀενάως· ἡ θρησκεία μας, τῆς ὁποίας εἶνε σύμβολον οἱ ἄρτοι δι' ὧν ἔτρεφεν ὁ Χριστὸς τὰ πλῆθη, θέλει τρέφει τὰς γενεάς μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος. (Μ. Ρενιέρης.)

* * Ὅσακις ἔχῃς ἀφορμὴν νὰ πράξῃς τι δίκαιον, ἀγαθόν, κοινωφελές, μὴ ἐρωτᾷς ὁποῖον ὄφελος προσγενήσεται σοὶ ἐξ αὐτοῦ ἢ τί θέλουσιν εἶπει οἱ ἄνθρωποι περὶ αὐτοῦ· ἀλλὰ ποίει τὸ καλόν, διότι ἐστὶ καλόν· ἔσο δὲ δίκαιος διὰ τὴν πρὸς τὸ δίκαιον ἀγάπην. (Zschokke.)

* * Λέγουσιν δρᾶξε τὴν τύχην ἀπὸ τῆς κόμης. Βίσαι ὅμως καὶ βέβαιος ὅτι δὲν φορεῖ φενάκην;

* * Πᾶς λίθος δὲν γίνεταί κρύσταλλον· ἀλλὰ πᾶν κρύσταλλον γίνεταί τέσσαρα.

* * Πιστωταὶ τοῦ μέλλοντος πολλαπλασιάζομεν τὰ εἰς ἄρος του συρόμενα συναλλαγμάτα, χωρὶς νὰ φροντίζωμεν ἂν θὰ τὰ τιμήσῃ εἰς τὴν ληξίν των.

* * Ἐπάρχει παραφροσύνη νοῦς καὶ παραφροσύνη χαρακτήρος. Ἡ μὲν πρώτη θεραπεύεται, ἡ δευτέρα ὅμως εἶνε ἀνίατος.

* * Ἡ συκοφαντία εἶνε ὡς ὁ ἀνθραξ· ὅταν δὲν καίῃ, ρυπαίνει.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τουρκικὸν λόγιον.

Οὐδέποτε ἔχει τις τόσον ἀνάγκην τοῦ πνεύματός του, εἰμὴ ὅταν ἔχῃ νὰ κάμῃ μὲ εὐθύην.

Φιλοσοφία τῆς γυναικός.

Ἴδου ἡ φιλοσοφία τῆς γυναικός: Ἐν ἡλικίᾳ 20 ἐτῶν «Ποῖον θὰ πάρω;» Ἐν ἡλικίᾳ 30 ἐτῶν «Ποῖος θὰ μὲ πάρῃ;» Δ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἐξαγωγή βελίνων πωμάτων τῶν φιαλῶν.

Πολλάκις τὸ πῶμα βελίνου φιάλης εἶναι τοσοῦτον στερεῶς ἐφηρμοσμένον ὥστε δὲν δύναμεθα νὰ ἐξάξωμεν αὐτὸ ἀνευ θραύσεως τῆς φιάλης. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει χρίομεν τὸ στόμιον τῆς φιάλης διὰ σταγόνας ἐλαίου καὶ ὀέτομεν τὴν φιάλην εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πυρός. Ὅταν ἡ φιάλη θερμανθῇ τὸ ἔλαιον εἰσέρχεται λάθρα μεταξὺ τοῦ πώματος καὶ τῆς φιάλης. Τότε τύπτομεν ελαφρῶς τὸ πῶμα πρῶτον ἀπὸ τὸ ἕν καὶ εἶτα ἀπὸ τὸ ἕτερον μέρος διὰ μικροῦ τεμαχίου ξύλου, καὶ οὐδαμῶς πλέον εὗρισκαμεν δυσκολίαν νὰ ἐξάξωμεν τὸ πῶμα· ἐν ἐναντίᾳ ὅμως περιπτώσει ἀρκεῖ νὰ ἐπαναλάβωμεν ἅπλῃ ἢ δις τὸ ἀνωτέρω πείραμα.

ΑΘΗΝΑΙ. — ΤΥΠΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΙΑΣ, ΟΣΟΙ ΠΑΤΗΣΙΟΝ, 4